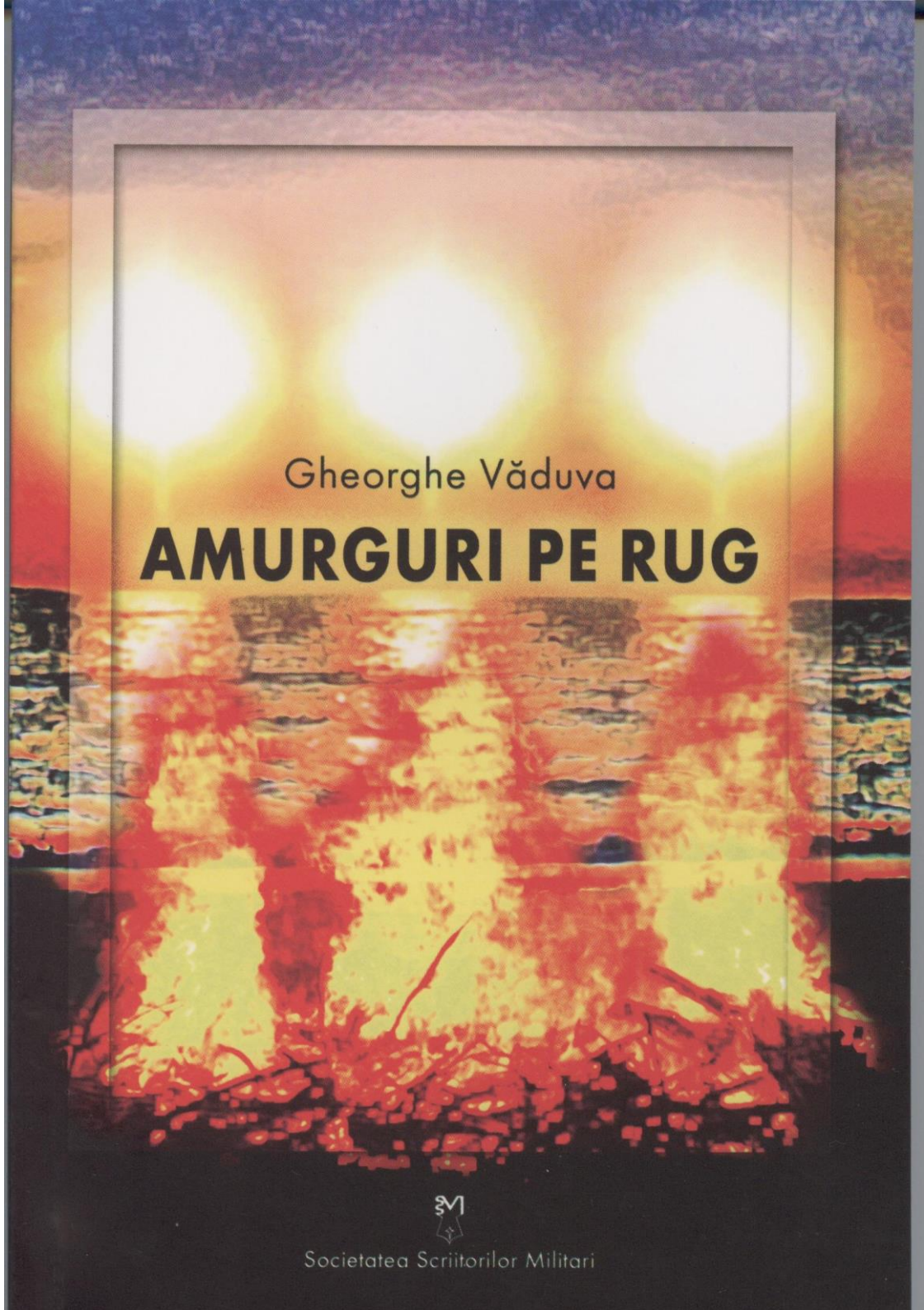

Gheorghe Văduva

AMURGURI PE RUG

Societatea Scriitorilor Militari

Celor care nu apun

GHEORGHE VĂDUVA

AMURGURI PE RUG

versuri

Societatea Scriitorilor Militari
București, 2010

Coperta Adrian Pandeia

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

VĂDUVA, GHEORGHE

Amurguri pe rug / Gheorghe Văduva - București : Societatea Scriitorilor militari, 2010

ISBN 978-973-8941-46-5

821.135.1-1

CUPRINS

<i>Amurguri pe rug</i>	10
<i>Amnare ruginite</i>	12
<i>Acolo, departe</i>	13
<i>Pe-o dungă de zare</i>	15
<i>Clipa de întomnare</i>	17
<i>Amintiri</i>	19
<i>De vrei</i>	20
<i>Teamă</i>	21
<i>Timpane</i>	23
<i>Lupta de idei</i>	24
<i>Țărm</i>	25
<i>Nemărginire</i>	26
<i>Posesie barbară</i>	28
<i>Oază în lumină</i>	29
<i>Steaua mea</i>	31
<i>Toamna</i>	32
<i>Primăvară eternă</i>	34
<i>Serile din zori</i>	42
<i>Plouă</i>	44
<i>Dor de Donaris</i>	48
<i>Prea important</i>	49
<i>Golire</i>	50
<i>Un strop de minte</i>	52
<i>Peisaj... juridic</i>	54
<i>Precept</i>	56
<i>Pupăzitoarea</i>	57
<i>Regret</i>	59
<i>Urcare</i>	60
<i>Așteptare</i>	61
<i>Socul</i>	62
<i>Căutare</i>	63

<i>Instant</i>	64
<i>Apus de zori</i>	65
<i>De vrei să vrei idei</i>	67
<i>Dor de-acasă</i>	69
<i>Solitude</i>	73
<i>Laissez faire</i>	74
<i>Nu știu</i>	75
<i>Resemnare?! </i>	76
<i>De ce?</i>	77
<i>Irealitate</i>	80
<i>Cu ce-am greșit?! </i>	82
<i>Sărut pe-un semn de mușcătură</i>	84
<i>Văzul vremii</i>	85
<i>Paradox</i>	87
<i>Alungare</i>	89
<i>Datul ce se cere neschimbat</i>	90
<i>Abis</i>	91
<i>Aceași iubire, aceeași speranță</i>	92
<i>De vreme ce</i>	93
<i>Drept nedrept</i>	94
<i>Loin</i>	96
<i>Amie</i>	98
<i>Luciditate</i>	99
<i>Vânturi, vorbe, valuri, adevăr</i>	100
<i>Rugămintे</i>	101
<i>Liman</i>	102
<i>Fenomenologie</i>	103
<i>Antinomie bizară</i>	104
<i>Bucurie alpină</i>	105
<i>Timp imperfect</i>	107
<i>Consolare</i>	108
<i>Regret</i>	109
<i>Capăt de lume</i>	110
<i>Zare cenușie</i>	111
<i>Rătăcire</i>	112

<i>Aleasă</i>	113
<i>Alegere</i>	114
<i>Acum</i>	115
<i>Apariție hașurată</i>	117
<i>Aș vrea să fiu acolo</i>	118
<i>Aștept un soare să răsară</i>	119
<i>Bălcești</i>	120
<i>Consonanțe</i>	122
<i>Dansatoare</i>	123
<i>Magică Femeie!</i>	124
<i>Femeie</i>	125
<i>Doruri</i>	126
<i>Durere</i>	127
<i>Flori</i>	128
<i>Frumoasă dansatoare</i>	129
<i>Lumină</i>	130
<i>Frunza chipului meu</i>	131
<i>Gând pe drum</i>	132
<i>Idee</i>	133
<i>Inimă</i>	134
<i>Invitație</i>	135
<i>Privire</i>	137
<i>Îndemn</i>	138
<i>Înlocuire</i>	139
<i>Les fleures</i>	140
<i>Lume</i>	141
<i>În poiana cu narcise</i>	142
<i>Noapte bună!</i>	143
<i>O frunză</i>	144
<i>Privire</i>	145
<i>Real</i>	146
<i>Reflecție pentru un bebeluș</i>	147
<i>Speranță</i>	148
<i>Splendoare</i>	149
<i>Chemare de suflet</i>	150

<i>Și cine știe unde...</i>	151
<i>Un colț de pâine</i>	152
<i>Un mare semn, un minidomn</i>	153
<i>Unde sunt candorile de ieri?!.....</i>	154
<i>Vremea florilor din noi.....</i>	155
<i>Dor de inima mea.....</i>	156
<i>Cu ochi de soare.....</i>	158
<i>Dorință.....</i>	159
<i>Floare de Mai.....</i>	160
<i>Gând și vânt.....</i>	162
<i>Mângâie-nori.....</i>	164
<i>Ce ți-i și cu lumea asta!.....</i>	165
<i>Cod rutier.....</i>	166
<i>Motiv.....</i>	167
<i>Iubire de câțel.....</i>	168
<i>Îți mulțumesc!.....</i>	169
<i>Prieten.....</i>	170
<i>Gândul meu.....</i>	171
<i>Poate.....</i>	172
<i>Roza.....</i>	173
<i>Suflet.....</i>	174
<i>Femeie și floare.....</i>	176
<i>Vidul din deșert.....</i>	177
<i>Dune.....</i>	178
<i>Recuperare.....</i>	179
<i>Lucruri vechi.....</i>	180
<i>Ce-a mai rămas.....</i>	181
<i>Paznici de cer.....</i>	182
<i>Respectați petalele!.....</i>	183
<i>Îndepărtare.....</i>	185
<i>Așa o fi iubirea!?</i>	186
<i>Flori între flori.....</i>	187
<i>Ochii.....</i>	188
<i>Important.....</i>	189
<i>Parfum netrecător de floare.....</i>	190

<i>Uneori, alteori</i>	191
<i>Frumoasă provă!</i>	192
<i>Frunză vie, frunză moartă</i>	194
<i>Ce are inima mea!?</i>	195
<i>Afară-i, totuși, primăvară</i>	196
<i>Doi sori</i>	197
<i>Mereu plec, mereu revin</i>	199
<i>Veștmânt de flori</i>	201
<i>Rătăciți</i>	202
<i>Drum în noapte</i>	203
<i>Haos pe rug</i>	204
<i>Alpinism</i>	205
<i>Conflict de gând</i>	206
<i>Perfecțiune</i>	207
<i>Nicăieri</i>	208
<i>Robul pământului</i>	209
<i>Nu știi</i>	211
<i>Simetrie</i>	212
<i>Frunza-n firele de iarbă</i>	214
<i>Zorii din amurguri</i>	216

AMURGURI PE RUG

*Arde-n scorburi timpul, suie-în hăuri dorul...
N-am să iau cu mine nici un strop de ață,
Ci doar adevărul cel ursit de viață,
De-a fi-ntors pe munte fluviul și izvorul.*

*Am cules de toate, toate-s azi cu mine,
Ard pe ruguri vise stinse-n răsărituri,
Cad din cer luceferi, pier în tâmpile mituri...
Lumea-și face veacu-într-un pustiu de bine.*

*Ploaia-și plouă ploaia, focul și-arde focul,
Porțile-s deschise pentru porți deschise,
Visele-s visate pentru alte vise
Și norocu-și poartă tot prin el norocul.*

*Cresc în ape limpezi limpezimi de ape,
Focul din adâncuri arde-n noi ca viața,
Noaptea-și poartă-n noapte, sigur, dimineața...
Tot ce e departe pare-a fi aproape.*

*Ard pe ruguri lacrimi, cresc din lacrimi lacrimi,
Toți ne plângem plânsul, ne-adunăm tăciunii,
Reaprimem focu-n vatra plânsă-a lumii
Reproducem viața, ne-nchinăm la patimi.*

*Idealuri stinse cheamă idealuri,
Gândul se gândește-n primul rând pe sine,
Binele vâslește pe-un ocean de bine,*

Apa se întoarce-n vechile ei valuri.

*Ard pe rug amurguri, cerul e-n crepuscul...,
Zac pe orizonturi vise izbândite,
Curg prin cenușare doruri ne-mplinite,
Când speranța moare, crește-n noi amurgul...*

18 iulie 2009

AMNARE RUGINITE

*N-am să culeg lumini din umbre strămutate,
În spațiul Frunții, timpii au murit demult
Și nu mai pot de-acum durata să le-o-ascult,
Nici să mai urc vreodată-n imnuri necântate.*

*Pe norii grei mai ard arzimi încețoșate
Și plouă-n zori livezi de jar făcute scrum,
Sădesc un gând frumos pe-o margine de drum
Și-aștept să crească-un om cu gânduri rafinate.*

*Voi trece-n mări mereu dimensiuni montane,
Voi curge-n ape-adânci speranța lui Sisif
Și-l voi urca o stâncă vie-ntr-un recif
Să aibă-un cimitir toți morții din oceane.*

*Dar n-am s-adun umbriri din gânduri chinuite,
M-aș mulțumi cu Eul meu de-aici, de-acum,
C-un ideal durat pe-o dâră de parfum
La porți de-ncremeniri și-amnare ruginite.*

*București,
18 septembrie 2004*

ACOLO, DEPARTE

*Acolo, departe, sub stele uitate
Erai o fetiță cu ochi plini de soare,
Cu zâmbet de piersic, cu suflet de floare,
Cu dorul de-acasă din lacrimi curate.*

*Suna frunza-n vale ca vântul pe creste,
Treceai peste dealuri ca o căprioară,
Pluteai prin iluzii ca vântul de seară,
Din vise frumoase-ți țeseai o poveste.*

*Era trist acolo, creșteai necăjită,
Iar greul de-afară sădea greu și-n tine,
Sperai c-o fi altfel în ziua ce vine
Prin clipa speranței de zori risipită.*

*Mergeai cale lungă să-ți vezi frățiorul,
Cântai doine triste din margini de munte,
Aveai roua ierbii crescută pe frunte
Și-n ochi de copilă curgea trist izvorul...*

*Erai la școală, vorbeai de profesori,
De ora de mate, de viața de clasă,
De clipa pierdută, de clipa rămasă...
Aveai, lângă tine, doar fagii confesori...*

*Mergeai la pășune cu oile vieții,
Erai o zvârlugă din zori până-n seară....
Plângeai câteodată de soarta-ți amară,
Doar ochii tăi limpezi spărgeau vâlul ceții...*

*Cântai ca un înger frumosul din vreme,
Trăirea din oameni, iubirea de-acasă,
Erai, ca și astăzi, o fată frumoasă
O rază de soare prin ghețuri eterne...*

*...Mai arde lumina din ochii aceia
Și dorul de tine la tine ne cheamă
Trăim, ca poetul, splendoare și teamă...
Din fosta copilă răsari, azi, femeia.*

*Femeia ce-și poartă aceeași candoare,
Ca frunza de rouă în zori sărutată,
Ca florile vieții din ochii de fată,
Ca anii-lumină din raza de soare...*

*Se-aștern iarăși doruri pe clipe uitate
Prin pruni, în grădină, e-o inimă-n floare,
Se scurge-n lumină căldura din soare...
Tu ești, pentru suflet, acel vânt ce bate.*

*Aceleași crengi frânte și flori ce se-pleacă
Sub vântul ce bate ca inima vremii,
Aceleași căldură din nopțile iernii,
Aceleași gând simplu ce vine și pleacă.*

*Aceleași clipire ce tace și spune,
Aceleași lucire din ochii-ți de fată,
Aceleași iubire de lume uitată,
Aceleași candoare ce-n suflet rămâne.*

PE-O DUNGĂ DE ZARE

*Alergi. O lumină pe-o dungă de zare...
E alb de legendă și-i gheață pe stradă,
Iar parcul așteaptă tăcut, sub zăpadă,
Să-ți mângâie pașii c-un vis de ninsoare.*

*Alergi. O candoare, din albul de iarnă,
Se-așterne în inimi prin frigul de-afară,
În ghețuri, căldura pe-alei se strecoară
Și urcă lumina-n tăcere și-n taină.*

*Alergi. Cine știe ce gânduri uitate
Revin prin suflarea-ți din pașii ce suie,
Ce munte coboară vreun dor să-ți mângâie,
Ce visuri frumoase se vor revisate!*

*Ce clipe uitate se simt amintite,
Ce-adâncuri bizare se cred înălțate,
Ce inimi rănite se văd vindecate,
Ce-amoruri de-o viață se cer reiubite!*

*Lipsești. Alergarea se frânge-n tăcere,
Și plouă prin parcul ce-ți murmură pașii,
E trist fără tine și dorm potecașii
Pe scara ce suie-n spirala din ere.*

*Lipsești. Moare albul și plouă cu soare,
E trist cenușiul, ca norul ce vine.
Pe-aleea cu doruri de dorul de tine,
Te-așteaptă prin gânduri o altă ninsoare.*

*Alergi. Ninge albul din socul în floare,
Aleea te cheamă să-ți simtă uimirea,
Prin parcul albastru se cerne iubirea
Și-n dorul de vise-i din nou sărbătoare.*

*E vară-n oceanul de soare fierbinte,
Alergi. O idee pe-o dungă de zare,
E iarăși lumină prin parcul în floare
Și socu-nflorește pe-un alb de cuvinte.*

*București,
1 iulie 2005*

CLIPA DE ÎNTOMNARE

*E liniște-n gânduri și gândul tresare
Pe-o dungă de lume de-o lume visată,
O clipă trecută, o clipă uitată,
Un colț de lumină pe-o umbră din soare.*

*Se-ntoarce, în toamnă, o toamnă bogată
Și-adorm zorii limpezi pe-un dor de tăcere,
Ca floarea de piatră închisă în sere
De clipa pre-clipei din clipe durată.*

*Se plânge în zâmbet frumos bucuria,
E toamnă pe înnuri și cad frunze moarte,
Aproape înseamnă atât de departe
Și crește-n clepsidre la fel nostalgia.*

*Un an, încă unul, e iar tinerețe,
Și bat pescărușii la poarta din ape...
Depart-e doar dorul de dor și de-aproape
De gânduri, de clipe, de har, de blândețe.*

*Dar toate acestea-s un dar de la viață
Și viața-n lumină-i un har între haruri,
Ocean peste clipe, tăceri peste valuri
Și păsări măiestre prin zboruri de gheață.*

*Un an, încă unul, din nou bucuria
De-a face din clipe monade cât viața,
De-a stinge, adesea, prin nopți, dimineața
Și-n viața clipitei de-a-i ști veșnicia.*

*Coboară-nserarea când ziua apune,
Septembrie-nseamnă mereu primăvară,
Acasă, în suflet, pe stradă, afară...
În viața ce trece, doar clipa rămâne.*

*E toamnă în parcul cu bănci de uitare,
Septembrie curge ca vinu-n pahare,
Se-mbată lăstunii de dor de-nălțare
În clipa când zborul devine plecare.*

*În lume se pleacă, în lume se vine,
Pe munte se urcă, din zbor se coboară,
Prin clipe, durată în noi se măsoară,
Prin Eul teluric un Eu crește-n sine...*

*Leșim peste margini, ne trecem în altul,
Pe scena luminii, jucăm rolul nopții...
Răzbatem cu clipa la zărilor porții:
Adâncul coboară când urcă Înaltul.*

*Durata din clipe prin clipă se-arată,
Și-aduce, o clipă, în lumi, nostalgia
Și crește, o clipă, în noi, bucuria
Dar clipa nu are, în sine, durată...*

*Ce-i pasă luminii de-o pată din soare,
Când viața înseamnă atâta lumină,
Culeasă cu gândul din floarea de mină
Și prinsă-n privirea ce suie-n izvoare!*

*Un an, încă unul, e iar dimineață...
Septembrie-ți fie mereu primăvară,
Să-ți poarte în suflet căldura din vară,
Lumină și zâmbet pe doruri și-n viață.*

AMINTIRI

*Socul a-nflorit în parcul plin de verde,
Mi-aduc aminte pașii arși de soare,
Grăbiți mereu de-aceeași nerăbdare,
De-a regăsi ce-n viață se tot pierde.*

*Privesc mereu pictura de pe sticlă
Un romb cu ochii prinși de frumusețe,
Un cenușiu cu valuri de tandrețe
Ce arde infinitul într-o clipă.*

*Când timpul se nutrește din memorii
Și cresc pe doruri clipe de departe,
Când liniștea de zgomot se desparte,
Renasc în viață timpuri iluzorii.*

DE VREI

*De știi sau nu că vrei o stea polară,
Sau de te speli pe ochi c-o pală de-ntuneric,
De-ți crești, în lumea bună, un gând mefistofelic
Și nu știi dacă-i noapte sau plină zi afară,*

*De cauți sau nu cauți găsirile pierdute
Și-ți mori, prin fînța lumii, abisul din iubire,
De-ți strigi virtutea-n haos și moartea-n nemurire
Și-ți spulberi viitorul în zările trecute,*

*De-ți pui pe frunte lauri și-ți bați în suflet cuie,
De-ți răstignești uitarea pe cruci apăsătoare,
De-ți faci din gheața lumii călduri mistuitoare
Și nu știi nici ce-ți este, nici ce-ar putea să-ți fie,*

*De-ajungi târziu acasă, chiar de-ai plecat devreme,
Și-ncerci să-nchizi intrarea c-un zid de piatră seacă,
Blocându-ți astfel timpul ce nu mai vrea să treacă
Și-adormi pe-un pat nesigur de-angoase și dileme,*

*De ai, prin șansă, șansa să-ți pui timpan la gură,
Și-ți murmuri orizontul în armonii bizare,
Vei fi surzit de liniști, când vocea lumii moare,
Când, din absurd, absurdul ionescian te fură.*

*În liniște, revolta-și ucide necuprinsul,
În plin vacarm, îți afli cuvântul care tace
Și-ți faci ce niciodată în locul tău n-ai face:
Îți plângi pe-un umăr râsul și-ți râzi pe altul plânsul.*

TEAMĂ

*Mi-e teamă de gânduri, mi-e teamă de mine,
Mi-e teamă de vorbe, mi-e teamă de frică,
De noaptea ce-n ziuă prea mult se implică,
De ziua ce-n noapte prin noapte-și revine.*

*Aș vrea să-nchid ochii, să-mi uit răstignirea
Pe-o stea de departe, pe-un vis de-nnoptare,
Pe-un nor de iluzii, pe-o dungă de zare,
S-o iau de la capăt, să-mi capăt uimirea.*

*Mi-e teamă de zile, de nopți, de-ntristare,
De plânsul din mine, de râsul de-afară,
De iarna ce-ajunge prea repede-n vară,
De clipa ce vine și trece-n uitare.*

*Mi-e teamă să sufăr de tot ce-mi pot spune,
De golul din mine ce curge-n preaplinuri,
De râsul ce naște durere și chinuri,
De zorii când visul se stinge și-apune.*

*Mi-e frică de clipa ce moare-n tăcere,
De dorul de casă, când casa-i departe,
De viața trăită cu teama de moarte,
De-angoasa iubirii din sfânta durere.*

*Mi-e teamă de somnul cu vise uitate,
De vise-mplinite prea des și prea bine,
De teama prea-fricii ce tremură-n mine,
De tot ce-mi dă viață, de toți și de toate.*

*Mi-e teamă de focul ce arde-n tăcere,
De apa ce suie în sloiuri de gheață,
De-adâncul ce-urcă pe-un capăt de ață,
De tot ce se poate să-mi facă plăcere.*

*Aș vrea doar o dată s-ajung la izvoare,
Să beau apă sfântă din sfânta fântână,
S-alung din plecare ce-aș vrea să-mi rămână,
Să-mi stâmpăr curajul cu lipsa de soare,*

*Să-mi aflu iubirea în arca iubirii,
Să-mi simt mai aproape, din nou, depărtarea
Să-mi ies peste margini, să-mi sting cumpătarea,
Să-mi umplu cu lacrimi, clepsidra trăirii.*

*Nu-mi pasă de bine, de nopți, de angoasă,
Prea multe puținuri se-adună-n totaluri,
Prea multe izvoare se spulberă-n valuri,
Și-aș vrea să nu-mi pese de tot ce-mi mai pasă.*

*Da-n toate acestea rămâne ce trece
Și gândul se zbate-n cucute amare,
Mi-e teamă de-abisul ce suie-n izvoare,
De clipa fierbinte din fulgerul rece.*

*Mi-e teamă de pulsul ce-mi bate în tâmples,
De ochii prea limpezi ce-mi umplu privirea,
De gândul ce-aduce, prin ei, amăgirea,
De-absurdul revoltei ce-aș vrea să se-ntâmples.*

*Mi-e teamă de gândul ce-n gând se gândește,
De scena ce pare prea mult luminată,
De noaptea cortinei prea des ridicată,
De frica nefricii ce-n frică pândește...*

TIMPANE

*Aud, în timpane, ce vreau să n-ascult
Mi-e teamă de-o zare cu-auzuri bizare,
De-o lume ce urcă-n clepsidre amare,
De-o vorbă frumoasă, nespusă demult.*

*Suport, toată ziua, limbaje de lemn,
De lemn paranoic setos de putere,
Ce-și bântuie pașii, ca vântul prin ere,
Făcând din penibil discursul solemn.*

*E vremea-nlemnirii prin lemnul din noi,
Dar lemnul ce cântă nu-nseamnă vioară,
Iar lumea ce-ascultă nu-i sluga de-afară
Cu tâmpile cărunte, cu fruntea-n noroi.*

*M-a plec iar la semne ce vin din pământ
Mai am, poate, șansa să urc Everestul,
K 2-ul din mine, Pamirul, tot restul,
Să zbor prin tăcere de vorbele-n vânt.*

LUPTA DE IDEI

*Se sparge o idee-n tarabele din viață,
Și-un virus de demult, dospit prin mahalale,
Se cațără-n amurg, prin spații virtuale,
Cu harta lui de-oferte din marea noastră piață.*

*Se strânge-ntr-o părere tot virusul din lumi,
Ca să se treacă mâine-n alte vieți uitate,
Sau exilate-n spații lungi și parfumate
Ca gândul ce se-alungă-n fantasme și-n minuni.*

*Se sorb cuvinte-alese, cu iz de lume bună,
Visează-n zori, orbiți, la peșteri, liliecii,
Se suie-n limuzine scumpe târgoveții
Și-n piețele cu oale măciucile se-adună.*

*Re-nvie-n parlamente spiritul de șatră,
Se mută-n Himalaya, singuri, visătorii,
Coboară-n spații rezervate meteorii
Și arde Everestu-n ideea de pe vatră.*

*Iar mâine ne vom strânge în stații orbitale
Pe post de Dumnezei ce stau în cer, departe,
Ca să-ntocmim tabele de viață și de moarte,
Să le-afișăm, apoi, la noi, în mahalale.*

ȚĂRM

*Pe plaje îniernate, meduzele se ning
Și marea-mpinge-n țărmuri epave ruginite,
Aud, prin vântul rece, plane ostenite,
Și focul cu tăciunii din gând în zori mi-l sting.*

*Las mesele tăcerii sub certuri, uneori,
Și-n timp ce lumea țipă, adun uitări amare,
Crescute-n morții cimitirelor bizare
Și-ascunse în zarea muguritelui de zori.*

*Adie-adesea o briză rece dinspre larg
Și tremură uitarea-n trăirile-ntomnate,
Iar valul, din abis, pe țărmul mării scoate
Clepsidrele uitării ce tot la țărm se sparg.*

*Mi-e dor de vântul iernii ce bate din adânc,
De-un cântec din amiezi uitat cândva pe valuri,
De-o viață ciopârțită-n dor și-n idealuri,
De umărul pe care aș vrea și-acum să plâng.*

*București,
18 septembrie 2004*

NEMĂRGINIRE

*E frig afară,
E frig și-n case,
E frig și-n oase,
E frig și-n Nord
Și-n Vest,
Și-n Sud
Și-n Est...
E frig de-o veșnicie,
Sau numai de ieri,
E frig peste tot,
E frig și-n suflet,
E frig demult,
De ieri,
Poate doar de azi,
Sau numai de mâine.*

*Se lasă toamna frunzelor bătrâne
Peste nemărginirile repezi,
Peste nemărginirile limpezi
Ce-întineresc iubirile trecute.*

*Îmi bate inima fierbinte,
În așteptarea iernii.
Nu se mai face focul în case,
Nu mai există casa cu focul,
Sobele au dispărut, ca și vetrele,
În mușcăturile seci
Ale șerpilor fantastici
Emigrați la Ecuatorul Înghețat
Din Polul Nord,*

*Din Polul Sud,
Din Est,
Din Vest,
Din eterna Nemărginire...*

*Am să te-aștept însă din nou,
La răscrucea de mâine,
Pentru că știu că ai să m-aștepți și tu,
Venind,
Cu-încremenirea uitării,
Cu căldura verii trecute,
Cu bucuria iernii viitoare,
Cu visul aducerii aminte,
Cu setea de vis
Și de Univers...*

*Ai să vii, ai să treci și ai să te întorci,
Toamnă,
Distinsă Doamnă,
Primăvară,
Distinsă Domnișoară,
Iarnă,
Distinsă Iarnă,
Vară,
Distinsă Vară,
Cum vine, trece și se petrece Gândul,
Cum vine, trece și se petrece Viața,
Cum vine, trece și se petrece Timpul,
Cum vine, trece și se petrece Lumea,
Cum vine, trece și se petrece Ideea,
Cum vine, trece și se petrece Dorul
Și izvorul...
Din expansiunea polilor planetei
Și a sufletului înghețat
În Nemărginire...*

POSESIE BARBARĂ

*Ai venit la mine și mi-ai cerut un leu,
Aveam cinci lei, dar nu ți-am dat nici unul,
Nu-nțelegeam de ce să-ți dau vreunul.
Erau ai mei, ai mei au fost mereu.*

*S-a întâmplat ca tu să-mi ceri un leu,
Să vii la mine, sigur, nu la altul,
Mă-ntreb de ce nu mi-ai cerut doar sfatul
Era mai mult decât doar leul meu.*

*Te-aș fi-ndrumat cum să câștigi un leu,
Cum să-l sustragi din punga orișicui
Sau cum să-l iei din banii nimănui.
Ca toți cei blestemați de Dumnezeu.*

*Te-aș fi trimis la muncă spre-a câștiga un leu,
Ți-aș fi găsit de lucru pentru mine,
Iar seara, ți-aș fi dat un colț de pâine,
Dar nu să-mi ceri degeaba leul meu.*

*Acum, când ai plecat, nu pot să-ți dau vreun leu,
Și poate că-i mai bine pentru tine,
Că te-am uitat cum uiți, când pleacă-un câine
Și-am pus mai sus de toate ce-i al meu.*

*Când am aflat, de ce ai vrut un leu,
De ce-ai venit la mine, nu la altul,
Și mi-ai cerut un leu și nu doar sfatul,
Mă rog ca să mă ierte Dumnezeu...
Erai bolnav, sărac și... fiul meu.*

OAZĂ ÎN LUMINĂ

*Acolo, sus, e-o oază de lumină,
Pe scena ninsă-n flori de reflectoare,
Și-n umbra nopții unui vis de soare
Răsare în splendoare o regină.*

*Ea-i sus, de tot, iubire și instanță...
Aplaudată-n lumea ei de-o clipă,
Iar inima-i cortina-i o ridică
Pe munți de trudă, visuri și speranță.*

*...Artistă, dansatoare și femeie,
Parfum, sinceritate, frumusețe,
Candoare, bogăție și noblețe
Dar, mai presus de toate, o Idee.*

*Firavă, ca un fum de lumânare,
Ea suie Everestul din iubire
Și sparge-n ghețuri clipa de uimire
Ce-aduce-n viață stropul de-ncântare.*

*Pe scenă-i o persoană specială,
Ce crește-n noi frumosul din cuvinte
Și duce gândul lumii înainte
Pe-aleile cu vise lungi de-o seară.*

*Dar și pe stradă-i tot strălucitoare,
Căci lumea tot acolo, sus, o știe
Și nu-i acceptă șansa ca să fie
Un simplu om, o simplă trecătoare.*

*Respectul, dorul, frica, răzbunarea...
Prin ea se leagă cerul cu pământul,
Și gândul, cu păcatul și cuvântul,
Iar ura cu-mpăcarea și uitarea.*

*Ea poate fi de toate, dintr-odată,
Prințesă, cerșetoare sau vedetă,
Vulgară, arțăgoasă sau cochetă...
Și-n toate astea-i, Doamne, minunată.*

*Dar orice-ar fi, acolo, sus, pe scenă,
Ea-i totdeauna-n lume o aleasă,
Prin ea ne facem zarea mai frumoasă,
Uitând o clipă viața noastră ternă.*

*Ea-i, poate, forma pură de femeie...
Acolo, sus, în arca-nțelepciunii,
În rostul ei de-a fi, în văzul lumii,
O viață, o speranță, o Idee.*

*Ea-i totdeauna-n scenă o regină,
Ucisă și-înviată-n reflectoare,
O clipă dintr-o veșnică-înălțare
Din dorul nostru sacru de lumină.*

*București,
15 februarie 2005*

STEAUA MEA

*În lume-s milioane de femei
Ce poartă-n ele flacără și foc,
Ce vin, se duc și nu se mai întorc;
Nici una n-are însă pașii tăi.*

*În lume-s milioane de averi
Ce umplu golul lacrimilor seci
Și șterg bățătoritele poteci,
Dar nimeni nu-i ca tine, nicăieri.*

*În lume-s milioane de povești
Ce-aprind speranțe calde-n dimineți,
Dar nimbul de lumină-al unei vieți,
În lumea mea, doar tu ai fost și-mi ești.*

*În viață-s milioane de-mpliniri,
Dar nimeni n-a-mplinit vreodată-un mit!
În veacul ars de lipsuri și de vid,
Doar tu creezi eterne fericiri.*

*În lume sunt atâtea galaxii,
Crescute ca luminile pe cer,
Ca stelele care răsar și pier,
Dar steaua mea cea bună tu-mi vei fi.*

4 august 1986

TOAMNA

*A venit toamna,
Sufletul timpului este mai bogat
Cu livezi de nostalgii argintate,
Cu amintiri care revin o dată pe an,
Ca ziua de naștere,
Sau ca oricare altă zi importantă
Din viața anotimpurilor și a iubirilor
Neuitate.*

*A venit toamna,
Cerurile se întunecă sau se limpezesc,
După cum bat vânturile
Și gândurile;
Stelele ard,
Cu lumina rece a nopților lungi,
În clepsidrele fericirilor întârziate
Ale aducerilor aminte
De nicăieri.*

*A venit toamna
Și n-a mai rămas nimic din căldura gândurilor verii
Peste care se aștern ploile cu luceferi
Și brume trecătoare,
Ca o prevestire a albului pur
Din încremenirea iernii eterne.*

*A venit toamna
Peste primăvara din Suflet,
Acoperind ierburile inimii
Cu frunzele dorului
De necuprins.*

*A venit toamna,
Anotimp trecător și timid,
Compoziție de final
Între verde și alb,
Între ce a fost și ce va fi,
Între ce este și ce nu mai este,
Între viață și previață...
Sau doar un preludiu
Al vreunei renașteri
Întârziate.*

21 august 2005

PRIMĂVARĂ ETERNĂ

*N-ar trebui să spun toate acestea
Nimănui,
Nici măcar ție,
Pentru că, adesea, cele spuse
Mor în cuvinte.*

*Dar nu pot să nu cred în renașteri
Pentru că tot ce moare în cuvinte
Devine nemuritor în suflet,
Iar tu ești Sufletul
Din care izvorăște Viața.*

*Ești cea mai frumoasă
Dintre femeile cele mai frumoase.*

*Ești cea mai generoasă
Dintre femeile cele mai generoase.*

*Ești cea mai tulburătoare
Dintre femeile cele mai tulburătoare.*

*Ești cea mai cochetă
Dintre femeile cele mai cochete.*

*Ești cea mai discretă
Dintre femeile cele mai discrete.*

*Ești cea mai încrezătoare
Dintre femeile cele mai încrezătoare.*

*Ești cea mai fulminantă
Dintre femeile cele mai fulminante.*

*Ești cea mai angelică
Dintre femeile cele mai angelice.*

*Ești cea mai senină
Dintre femeile cele mai senine.
Și cea mai învolburată
Dintre femeile cele mai învolburate,
Ca furtunile din verile senine,
Ce vin pe neașteptate,
Ca torențele,
Ca viața
Sau ca virtutea.*

*Ești cea mai aleasă
Dintre femeile cele mai alese
Și cea mai distinsă
Dintre femeile cele mai distinse,
Trebuie să te cauți mereu
Pentru a te pierde mereu,
Pentru a te regăsi mereu.*

*Ești cea mai enigmatică
Dintre femeile cele mai enigmatice,
Cea mai misterioasă
Dintre femeile cele mai misterioase
Și cea mai însingurată
Dintre femeile cele mai singure,
Dar și dintre cele care nu pot fi niciodată
Însingurate.*

*Ești cea mai concretă
Dintre femeile cele mai concrete*

*Și cea mai completă
Dintre femeile cele mai complete,
Cea mai abstractă
Dintre femeile cele mai abstracte,
Dar și cea mai înstelată
Dintre femeile cele mai pline de stele
Și de soare.*

*Nu poți fi prinsă niciodată
În fuioarele luminii,
Pentru că luminezi tot timpul
Printre reflectoare
Și peste reflectoare,
Pentru că tu ești Lumină.*

*Ești cea mai nobilă
Dintre femeile cele mai nobile
Pentru că viața ta
Este o continuă înfrumusețare
A sufletului.*

*Și, totuși, pari cea mai simplă
Dintre femeile cele mai simple,
Cea mai complexă
Dintre femeile cele mai complexe,
Cea mai puțin complicată
Dintre femeile cele mai puțin complicate
Și cea mai sofisticată
Dintre femeile cele mai sofisticate,
Pentru că ești cea mai luminoasă
Dintre femeile mângâiate de lumină,
Pentru că tu ești Luminare.*

*Ești cea mai puternică
Dintre femeile cele mai puternice,*

*Dar și cea mai vulnerabilă
Dintre femeile cele mai vulnerabile,
Pentru că, în vulnerabilitate,
Se află, deopotrivă,
Candoarea,
Puterea,
Speranța
Și seducția.*

*De aceea,
Rămâi mereu
Cea mai iubitoare
Dintre femeile cele mai iubitoare.*

*Sau, poate că nu ești doar atât,
Ci mult mai mult:
Ești toate acestea la un loc,
Fiecare în parte
Și multe altele,
Mai presus de ele,
Tot Universul
Și nici una singură.*

*Ești floarea de colț
Ce încălzește inima muntelui
A timpului,
A pietrei,
A gheții,
A albului pur,
A înaltului pur,
A aerului pur
Și a alpinistului obosit.*

*Ești floarea de gând,
Mai tare ca gândul,*

*Mai tare ca viața,
Mai tare ca piatra,
Mai sus ca Înaltul,
Mai delicată ca infinitul,
Mai nobilă ca noblețea,
Pentru că tu ești Noblețe.*

*De aceea,
Atâția oameni se bucură,
Când trec pe lângă tine,
Când te caută,
Când te găsesc,
Când te regăsesc,
Când te zăresc,
Când te-ntâlnesc,
Când îți vorbesc,
Când te ascultă,
Când te privesc,
Când vii,
Când pleci,
Când rămâi.*

*Se gândesc la tine mereu,
Te cinstesc mereu,
Te învață mereu,
Te memorează mereu,
Te zămislesc mereu,
Din petale de suflet,
Din flori de lumină,
Din orizonturi de viață,
Când muncesc,
Când creează,
Când cântă,
Când visează,
Când trăiesc.*

*Pentru că ești ceea ce nutrești,
Adică singurul adevăr posibil
Din lumea supraplină
De adevăruri posibile,
Singurul adevăr plauzibil
Din mirajul de adevăruri plauzibile,
Singurul adevăr ce nu se spune,
Ci doar se simte,
Din zarea de simțiri adevărate,
Singurul și, poate,
Unicul adevăr
Ce nu are nevoie să fie demonstrat,
Pentru că este o funcție a inimii,
A respectului,
A prețuirii,
A împlinirii,
A vieții,*

*Ești, cel mai iubit dintre adevăruri,
Pentru că ești FEMEIE,
Femeia cea mai adevărată
Dintre femeile cele mai adevărate,
Femeia cea mai minunată
Dintre femeile cele mai minunate,
Pentru că tu ești MINUNE.*

*Atâția oameni
Trăiesc pentru tine,
Pentru că tu ești Trăire,
Se împlinesc pentru tine,
Pentru că tu ești Împlinire,
Viețuiesc pentru tine,
Pentru că tu ești Viață.*

*Atâția oameni te poartă în gând,
Pentru că tu ești Gândire.*

*Atâția oameni te poartă în suflet,
Pentru că tu ești Însuflețire.*

*Atâția oameni te prețuiesc
Pentru că tu ești Neprețuire.*

*Atâția oameni te așteaptă,
Pentru că tu ești Speranță.*

*Atâția oameni te invocă,
Pentru că tu ești Idee.*

*Atâția oameni cred în tine,
Pentru că tu ești Credință.*

*Atâția oameni te cheamă,
Pentru că tu ești Chemare.*

*Atâția oameni se uimesc în fața ta,
Pentru că tu ești Uimire.*

*Atâția oameni sunt liberi,
Când se oglindesc
În ochii tăi,
Pentru că ochii tăi sunt Libertate.*

*Atâția oameni te iubesc,
Pentru că tu ești Iubire.*

*Atâția oameni sunt fericiți
În apropierea ta,
Pentru că tu ești Fericire.*

*Atâția oameni
Te adoră,
Te respectă,
Te înalță,
Te poartă
În viața lor,
În bucuria lor,
În zâmbetul lor,
În inima lor,
În lacrima lor.*

*Atâția oameni,
Bărbații, Copii, Femei și Îngeri,
Răsar pentru tine mereu,
Din zăpezile timpului,
Printre viscolirile iernii,
Odată cu ghiociei primăverilor
Timpurii,
Odată cu spuza stelelor limpezi,
Odată cu luceafărul de ziuă,
Odată cu Viața și cu Gândul,
Pentru că tu ești PRIMĂVARĂ,
Adevărată Primăvară,
Primăvară Neschimbătoare,
Primăvară în Lumină,
PRIMĂVARĂ ETERNĂ...*

*București,
1 martie 2006*

SERILE DIN ZORI

*Nu vreau s-adun din umbre luminile pierdute,
Nici să pândesc clepsidra cu-un ochi de așteptare
Ce vede-n plină noapte genezele solare
Și-aduce-n zori de ziuă-nserări necunoscute.*

*Prefer s-alerg prin parcuri iluzii de-altădată
Ce vin cu tolba plină la proxima chemare,
Să-mi trec un strop de ziuă pe-o urmă de-nnoptare,
Să-mi bat în piept aritmic o inimă furată,*

*Să zbor apoi în mine, să-mi caut înserarea,
În ochii care umplu, prin ei, o galaxie,
C-o rază de iubire, c-o zare timpurie
Ce ninge-n orizonuri, prin visuri, depărtarea.*

*Sunt hoț de uragane și-mi port pe frunte vântul,
Aș vrea să fug de mine, aș vrea să fiu departe,
Când iarna trece-n vară și vara-n frunze moarte,
Să fur din cer lumina, să-nchid în ea pământul.*

Dar știu că nu se poate, nu poți schimba destinul,

*E mult prea scurtă viața, prea-ndelungată clipa,
Și-s iar închis în gânduri, nu-mi pot zbura aripa,
Din haos nu se naște nici golul, nici prea-plinul.*

*Nu vreau să-nchid seninul și nici să uit de toate,
Mai cred în povestirea cu zori ce-adorm în seară,
În iarna ce se naște din miez adânc de vară,
În sufletul ce arde-n zăpezile uitate.*

*Aș vrea să smulg din lacrimi un prag de înserare,
Să-l duc în zori de ziuă, să-l luminez cu viața,
Să-i spun o vorbă bună, să-i murmur dimineața
Și să nu-l las să moară ca gându-n disperare.*

5 martie 2006

PLOUĂ

Plouă.

Tocmai în ziua în care ar trebui să fie soare,

Plouă.

Plouă cu dinți

Care mușcă din Viață,

Iar bucuria revederii se amână.

Parcul mai poate aștepta,

Sub picăturile de ploaie,

Însorirea

Și alergarea noastră.

În fiecare primăvară, plouă,

Cu plânsul iernii,

Sau, poate, cu lacrima verii.

Ploaia-și revarsă apele uimite,

Apele ruginite sau umilite,

Apele răzvrătite sau înnobilate

Peste sufletele noastre

Îmbibate de stele.

Astăzi, plouă cu nerăbdare,

Soarele s-a stins de atâta apă,

Iar apa s-a mărunțit de atâta soare

Sfârtecat printre nori.

Plouă.

*Plouă teluric, cu nori de cenușă rece,
Cenușa gândurilor arse,
Pentru ca mâine să fie soare
Și să plouă cu soare.*

*Plouă mărunț,
Plouă în fiecare zi,
Plouă cu viață,
Plouă cu moarte,
Plouă cu iluzii,
Plouă cu speranțe,
Plouă cu iubire.*

*Aș fi vrut să alergăm, ca altădată,
Prin ploaie sau peste ploaie,
Vorbind despre zile senine
Sau despre zile umbrite,
Despre zile frumoase,
Sau despre zile mohorâte,
Despre zile întunecate
Sau despre nopți luminate,
Despre visuri visate,
Sau despre visuri uitate...*

*Dar, mai ales, aș fi vrut să vorbim despre noi,
Doi oameni întâlniți într-un labirint
Și mângâiați de o ploaie:
O Idee de Lumină
Și un Alergător spre nicăieri...
Doi oameni apropiați de o alergare
Și separați de un zâmbet...*

Poate ar fi trebuit să vorbim și despre alți oameni,

*Despre alți oameni care mai pot trăi în noi,
Aproțiați de un zâmbet,
Luminați de o Idee
Și descătușați de o alergare,
De o alergare specială,
Prin labirinturi de lumină,
Semănate pe scurtăturile lumii
De picăturile de ploaie
Care, uneori, pot deveni stele,
Stele de flori...*

*Doi oameni și o alergare...
O alergare în doi, pe ploaie,
Pe ploaie sau prin ploaie...
O alergare verticală
Care întoarce picăturile la cer
Și le preface în îngeri
Și în stropi de lumină.*

*O ploaie de petale,
O ploaie de flori,
O ploaie de diamante,
O ploaie de confesiuni
Și o alergare în doi
Pe aleile lumii...*

*Dar...
De ce i-ar păsa, oare, lumii
De ploi, de soare, de zâmbet, de stele,
De lanțuri, de înlănțuiri,
De oameni, de vorbe
Și de libertate,
Când ea înseamnă toate acestea la un loc?!*

De ce ar avea oare lumea nevoie de atâta libertate

*Când ea înlănțuie totul...
Si ploaia,
Și lumina
Și noaptea
Și ziua
Și viața?*

*De ce i-ar păsa lumii de o ploaie care stârnește apele,
De un soare care aprinde pădurile,
De niște oamenii care își râd necazurile
Și își plâng bucuriile,
Călcând cu seninătate
Peste lanțul cauzelor
Și efectelor?*

*De ce i-ar păsa lumii
De noi, doi oameni,
O Idee de Lumină
Și un Alegător spre nicăieri,
Care ar fi putut să alerge și astăzi prin ploaie,
Bucurându-se de soarele din inima lor?*

7 aprilie 2006

DOR DE DONARIS

*Se-adună răstimpul în ape-nnorate
Și curge prin inimi ca zborul la vale,
Mi-e dor de-o dorință, mi-e dor de-o cărare,
De-o Stradă-a Uitării din clipe uitate.*

*Mi-e dor de Donaris, o soră mai mare,
E singură-n valea ce-i curge prin ape,
Acolo, departe, de mine-i aproape
Și-Orașul cu Roze în vise-mi răsare.*

*Mi-e dor de Donaris, o rază soare,
Aș vrea să o mângâi cum mângâi o floare,
S-o caut în suflet ca pe-o sărutare,
Ca prima din viață, ce n-are uitare.*

PREA IMPORTANT

*Prea important e vântul spre-a-l risipi aiurea:
Să miște mori de apă sau să înalțe zmeie,
Să murmure oceane, să zboare vreo idee,
Să răcorească marea, să mângâie pădurea.*

*Prea important e gândul spre-a-l osteni la toate:
Să care meditații, să suie în memorii,
Să fluture stindarde pe vârful iluzorii,
Să spună cui n-ascultă ce-n lume nu se poate.*

*Prea important e dorul spre a-l purta în cârcă,
Povară necesară când ești plecat de-acasă,
Când ești mereu departe și viața te apasă,
Când vrei să fugi din tine, iar drumul se bifurcă.*

*Prea important e visul, când n-ai nici somn, nici noapte,
Când vrei să uiți de alții și să te-ntorci la tine,
Când nu mai știi ce-nseamnă ce-i rău și nici ce-i bine,
Când clopotele-ți bat cuvinte lungi în șoapte.*

*Prea important e cerul, când spui o rugăciune,
Când vrei s-aduni din lacrimi un strop de bucurie,
Când știi din nou de tine, dar nimeni nu te știe,
Când orice strop de zare înseamnă o minune.*

*Prea importante-s toate, neimportante-s multe,
Când cel de lângă tine-i o simplă adiere,
Ce trece-n văzul lumii prin clipa de tăcere
Pe care numai vântul mai știe s-o asculte.*

GOLIRE

*Nu vreau, la nori, să latru ca un soare,
Cu dinți de foc, rânjind la râsul lumii,
Sau cutezând să mușc din sâni tăciunii
Ce se hlizesc la umbrele-mi sumare.*

*Mai bine tac sub neguri răscolite
Și-mi stâmpăr vorba c-un cuvânt de seră,
Orbit de-nțelepciunea austeră
Ce-și duce veacu-n țarcuri ostenite.*

*Sau poate mă revolt de-atâta zare
Și mă condamn sisific la suire
Pe-un vraf de uragane de iubire
Ce-și caută, prin hăuri, înălțare.*

*Nici n-am să uit ce n-am știut vreodată,
Dar am să-nvăț să-mi amintesc uitarea,
Sau să-mi aprind, prin noapte, luminarea
C-un gest de libertate sechestrată.*

*Și-am să mă chem, în zori, la judecare,
Să-mi spun ce-am zis prin propria-mi tăcere,
Să mor sau să m-ascund de înviere...
Un evadat golit de evadare...*

N-o să găsesc nimic din vreo gă sire,

*M-am risipit în gânduri alungate
Și m-am golit complet de plinătate,
De viață, de speranță, de uimire.*

*N-am nici un gând, e liniște deplină,
Un cerc uitat, golit de-ncercuire,
De ură, de candoare, de iubire,
De umbră, de-ntuneric, de lumină.*

5 mai 2008

UN STROP DE MINTE

*Mai am în cont doar un stilou și-o ceapă,
Stiloul este-al meu, iar ceapa-i de vânzare,
O spargi în pumn și-i pui puțină sare,
Îți prinzi pe flăcări pofta de mâncare
Și-i stingi iuțeala c-un pahar cu apă.*

*Oricine-mi poate cumpăra o ceapă iute,
Căci ceapa-i, cred, la mare căutare,
Ceaparii sunt în topuri la vânzare,
Comoară pentru-o lume schimbătoare
Ce de parfumuri somnoroase pute.*

*Sau, poate n-am să fac ce nu se spune
E prea păcat să vinzi o ceapă rară,
S-o toace-n borș vreo tristă văduvioară,
Sau s-o mănânce vreun bețiv de țară
Pe post de țoi umplut cu gânduri bune.*

*E ceapa mea și n-am s-o dau aiurea
Am s-o sărut când vreau vreo sărutare,
Când sunt cu vreo iubire la strâmtoare,
Și-s trist sau întristat de supărare
Ca un copac, când l-a stresat pădurea...*

*Mai bine vând stiloul pe vreo ceapă,
Cu două cepe poți s-ajungi pe lună,
Pe timp de întuneric sau furtună,
Când alții mor de-atâta viață bună
Și se îneacă-n oaze fără apă.*

*Cu un stilou ce-și caută cerneală,
În teatrele războaielor barbare,
În păcile planetelor murdare,
În ochii baiaderelor stelare,
N-ajungi la cine știe ce scofală...*

*Cu ceapa poți ajunge-n constelații,
De cinci de nouă sau de trei carate,
Căci vântul pieței cepei tot mai bate,
Prin casele sărace și uitate
Ce mai produc fustițe pentru alții...*

*De-ți arondezi stiloul la cuvinte
Și din cuvânt croiești un clic pe-o fustă
Lungă, scurtă, largă sau îngustă,
Pe care-un ochi neliniștit o gustă,
Înseamnă că mai ai un strop de minte,
În lumea asta proastă și cuminte.*

*George Văduva,
10 decembrie 2011*

25 iulie 2008

PEISAJ... JURIDIC

*La masa prea-frumoaselor juriste,
Stau patru fete scoase din cutie,
Să-ncalci tot dreptul lumii ce-o să fie...,
Să-ți pui pe frunte cruci și acatiste,
Dar să nu uiți că lumea asta-i vie.*

*În colțul cu laptop și lună nouă,
C-un steag european cu stele-ngălbenite,
Ard două fete dulci, dar plictisite
Ca două picături de fostă rouă
Și se prefac că-n sala asta plouă.*

*Genunchii lor ardenți se strâng sub fuste
Și ochelarii văd ce nu-i legal să vadă:
Luceferi triști ce nu mai știu să cadă
Și ochi ce-ar mai dori din fructul lor să guste...*

*O doamnă elegantă ne citește
Ce-a fost cândva cu dreptul și cu vrerea
Și ce tâmpiți sunt cei ce țin puterea
Când nu pricep că tot se veștejește...*

*Dar mai tâmpit e cel ce nu-nțelege
Că doamnele de știință colosală
Ce umplu ochii tuturor din sală
Sunt doar... femei care TE SCOT DIN LEGE.*

P.S.

*La masa prea-frumoaselor cochete,
Ce dau sentințe calde pe vecie,
Ce fac din legea aspră apă vie,
Juriste reci se prea-transformă-n fete.*

01 august 2008

PRECEPT

*Printre popi cu barba-n soare,
Arondați la Dumnezeu,
Păcătosul pare zeu
Traseistele, fecioare,
Magdalena, mama mare,
Aghiuță, Prometeu
Și Legarea, Dezlegare.*

PUPĂZITOAREA

*O pupăză cânta din greu,
Din zori și până-n miez de seară,
Că vrea să pupe-n cioc o cioară
Și se-ntreba ce-ar vrea să-i ceară:
Opt euroi sau o chitară?
Un diavol sau pe Dumnezeu?*

*Striga moțata și la mine
Și se-agita ca-n cui un clește,
Să-i dau un sfat că mi-l plătește
C-un pupăzat în solz de pește,
Sau c-un miros ce te... trezește:
Ce-aș crede eu c-ar fi mai bine?*

*Ce sfat ar trebui să-i dau?!
Ce-ar vrea să știe pupăza fardată
Cu cinci culori mixate la lopată
De-o cioară doar la negru arondată
Ce-și face veacul pe un stâlp de poartă
Și-n loc de „dragă” spune „crau”?*

*În limba ei, silaba „crau”
O însemna, probabil, prea-iubire,
Visare, bucurie, mântuire,
Credință seculară, nemurire,
Sau poate doar o simplă tălmăcire
A ceea-ce-n germană-nseamnă „frau”.*

*N-am nici un sfat acum să-i dau,
Și n-am de gând să-mi cânte „pup-pup-sfârc”,*

*C-o cioară oarecare să mă-ncurc,
Sau Everestul pupăzesc să-l urc,
Sau cu vreo pupăzoaie să mă spurc...,
Ci doar să beau o bere „Golden-brau”,
S-o pișc de aripi, ea să țipe „vreau!”
S-o strâng de coadă, ea să strige „miau”
Și toate libertățile să-mi iau...*

*...Că-i pasăre, pisică sau doar frau,
N-am ce să-i dau și nici n-am ce să-i iau
N-am ce să pierd și nici ce să câștig,
Nici ce să-i cer, nici ce-ar mai fi să-i strig...
Sunt prea-nghețat ca să mai fug de frig,
Sunt prea sătul ca să mai cer un blid,
Prea-îfometat ca să mai pot mânca
Și prea uituc ca să mai știu de-aș vrea
C-o bravă pupăzoaică să mă stric!*

*Din scorbura copacului imund,
Ea spune „pup” că-i trebuie pupare,
Că s-a răscopt de-atât rahat în soare
Și-ar vrea și ea o minimă schimbare,
Ca orice ființă-n lumea pupătoare
De buze, de obraze sau de... fund.*

*George Văduva,
10 decembrie 2011*

REGRET

*Când i-aud pe toți cum latră,
Când vorbesc sau când se ceartă
Ca ȕigăncile în șatră,
Ca o moară fără apă,
Ca o coadă fără sapă,
Ca o spadă fără capă
Ca un foc fără de vatră,
Zău că-mi vine s-o fac lată,
Ca să uit ce-am fost odată,
Amărât în lumea bună
Ce lătram și eu la lună.*

URCARE

*Ca să urci pe Strunga Mare,
Trebuie să-ncepi cu-a mică,
De curaj să-ți fie frică
Și sub cap să ai... picioare.*

*Ca să urci în ierarhie
Ai nevoie de valoare
În valută... schimbătoare
Sau natură... timpurie...*

AȘTEPTARE

*Și nu știu dacă mâine voi fi la fel ca ieri
Și nu știu dacă astăzi voi fi la fel ca mâine,
De-oi îndrăzni sau de mi-o fi rușine,
Dar am să fiu mereu aici și nicăieri*

*Am să te-aștept, dar nu m-aștept să vii,
A aștepta înseamnă-a exista
A exista înseamnă-a aștepta
A aștepta înseamnă a trăi,
Iar a trăi nu-înseamnă-a nemuri
În lumea asta plină de chindii.*

*Morți-s morți și vii-s temporar doar vii,
Unii putrezesc, alții-n lume se-nmulțesc
C-așa e lumea-n raiul ei ceresc
Transpus în obiceiul pământesc
Și, poate, tot așa-i și-n alte galaxii.*

*De vrei să vii, să știi că poți să mă găsești,
Acasă, la cei vii, acasă, la cei morți,
Sau tremurând ca harul tras la sorți
La poarta dinspre dor a lumii pământești.*

SOCUL

*A-nflorit iarăși socul, parcul nu s-a schimbat,
Sunt lucruri care nu se schimbă niciodată
În viața lumii.*

*Dar albul-i dor sau doar idee,
Un colț de gând sau doar un murmur,
Când omul singur e tot singur,
Când vântul scapără-o scânteie
În focul sacru de pe dealuri,
În apele ce ies din maluri,
În clipa grea de regăsire
A libertății de-înrobire
Și de parfum ce urcă-n soare
Ca orice clipă trecătoare
Din lumea noastră schimbătoare
Dar totdeauna iubitoare
Care-înforește-în noi o floare
Eternă, splendidă: Femeie.*

CĂUTARE

*Ochiul caută alt ochi, ca să vadă,
Crezul caută alt crez ca să creadă,
Visul caută alt vis, ca să viseze,
Brațul caută alt braț, ca să îmbrățișeze,
Gândul caută alt gând, ca să gândească,
Crinul caută alt crin ca să-înflorească,
Pomul caută alt pom, ca să rodească,
Omul caută alt om, ca să trăiască.*

7 noiembrie 2007

INSTANT

*Femeile-s frumoase toate,
Doar vodca lumii-i prea puțină!
Spun rușii prinși de-adrenalină,
Când sunt doar beți pe jumătate...*

*Dar când apare vreo suplețe
Ce sparge standardele toate,
O iei la goană prin cetate
Și uiți de școli manierate,
De strictul gust de libertate
De votcă și de plinătate
De eroism și lașitate,
Îți rupi caninii-n voluptate,
Și muști din suflet cărnii furate
Din frigidere arondate
La sâni blindați de frumusețe.*

*Și chiar de știrb pe veci vei fi,
Tot ai să ai de ce trăi:
Din sânii ei plini cu de toate
Te vei renaște-n dinți de lapte.*

APUS DE ZORI

*Când mă simt arzând de ploaie
Și-n ocean stingând tăciunii,
Mă-ncălzesc la gura lumii
Și mă-ngheț c-un foc de paie.*

*Alte ierni se dau la mine,
Nu-mi mai prind zăpezi pe dealuri,
Ci idei în idealuri
Și-un nou chef s-aud de bine.*

*Poate-or da din nou ghiociei
Pe vreun cap cu tâmple sure,
La vreo umbră de pădure,
Unde lupii-și iartă mieii.*

*Și eu iert iertarea lumii,
Cea mai plină de păcate,
Cea mai toată dintre toate,
Adevăr redat minciunii.*

*Stau pe-un dor de gânduri rele
Care cresc pe clini de fuste
Ca invazia-n lăcuste
Ca dreptățile-n zăbrele,
Ca zăbrelele-n zăbrele...*

*Și, cuprins de gânduri rele,
Trec ca Decebal prin iele,*

*Ca un soare ce n-apune,
Ca un hoț cu gânduri bune,
Ca nisipul printre dune
Ca vioara printre strune
Ca poemele postume...*

*Ce se strigă nu se spune,
Ce se caută se-ascunde,
Ce se strânge se și-ntinde
Ce se cumpără se vinde,
Ce răsare și apune.*

10 februarie 2009

DE VREI SĂ VREI IDEI

*De vrei s-ajungi la vreo idee clară
Și să te-mbeți c-un strop de apă chioară,
Și nu știi cum s-o faci și nici ce-ai vrea să faci,
Și te cuprind subit vreo zece mii de draci,
Că-ți ninge-n ploi și-ți plouă prin ninsori,
Și-ți vine să trăiești când n-ai de ce să mori...,*

*De vrei să-ți faci idei de-o zare ideală
Și crezi că-a mai gândi nu-i cine știe ce scofală,
De vrei ca din adânc să-ți modelezi înaltul
Și din înalt să îți larghezi zburatul,
Din nopți adânci să-ți modelezi vederea,
Din zborul frânt să-ți generezi căderea
Și din căderi să-ți zămislești suirea,
Din viziuni să-ți construiești orbirea,
Din spațiul orb să-ți generezi privirea,
Din adormiri să-ți rânduiești trezirea,
În somnul treaz să-ți cauți adormirea,
Și, tot rob de amintiri uitate,
Să uiți ce n-ai știut pe-ndestulate,
Precum acei ce știu ce n-au uitat că știu,
O oază seacă de verdeață-ntr-un pustiu,
Prin cei ce știu că știu ce n-au știut vreodată
Și-așteaptă răbdători să se deschid-o poartă
Spre alte zări târzii de gânduri ostenite
Și de idei de minți pe timpuri irosite,*

*Atunci vei mai putea să crezi c-o să apară
Nevoia de-o idee confuză și neclară
Sau teama de-o idee malefică, dar clară,*

*În lumea asta pusă pe-învârteală,
C-o minte plină ochi de brambureală
Ce crește-n noi iubirile de ceară
Murite-n zori și re-înviat-e în seară...*

DOR DE-ACASĂ

*Am tot murit și voi muri mereu,
Nimic nu-i veșnic, toate-s trecătoare,
Iar omul e o ființă muritoare
Ce-și are veșnic doar mormântul său.*

*Nu știu ce-am fost la început de viață
Și nici acum nu știu de sunt ce-mi sunt,
De am sau nu vreo umbră pe pământ,
De am sau nu vreun căpătâi de ață.*

*Căsuța părintească nu mai este...
S-a scofâlcit de timp și degradare,
S-a dărâmat de-atâta apăsare
Și-a devenit o magică poveste.*

*Dar lumea ei trăiește încă-n mine,
Chiar de-am plecat din sat chemat de vânt
Să fiu ce-am fost și să devin ce sunt...,
S-o uit ar fi o tragică rușine!*

*Veneam târziu la casa ce m-apasă,
Împovărat de dor și de durere,
De chinuita noastră mângâiere,
De taina amintirilor de-acasă.*

*Vedeam, din drumul sorții, curtea noastră,
C-un nuc rotat și-un foc mocnind pe vatră,
Cu crucea tatei prinsă lângă poartă,
Cu floarea de mușcată în fereastră.*

*Plângeam, ca un copil, de bucurie,
La sânul casei noastre, cu căldură,
C-un soare risipit pe bătătură
C-o toamnă tandă, lungă și târzie.*

*Veneam acasă rar și de departe,
Din visul nostru despre lumi visate,
Pe drumuri de iluzii spulberate
De care-n viață ai sau nu ai parte.*

*Trei frați ai mei fugeau atunci spre mine,
Strigând din pragul casei: „Vine nenea!”
Se rostuia în strălucire vremea
Și re-nviau speranțele de mâine,*

*Iar eu n-aveam nici glas și nici putere,
Să-i chem pe ei, să-i văd, să-i simt aproape,
Mă inundau luminile din ape
Și mă orbeau chemările din stele.*

*În pragul casei, mama, tulburată,
Se lumina de-atâta bucurie
Și alerga pe drumul de chindie
Cu brațele deschise ca o poartă.*

*Îmi dezvelea o inimă de mamă,
Și mă privea ca pe-o minune-a lumii,
Ca pe un sfânt din arca-nțelepciunii,
Ca pe-un soldat ce-și oblojește-o rană.*

*Și, cum s-o uit, când mâinile-i trudite,
Mă mângâiau cu-atâta gingășie
Și-n ochi avea atâta bogăție
Că-mi odihneau cărările-ostenite?*

.....
...Trecut-au anii; azi, eu am vârsta ei,
Când a pornit pe drumul nemuririi,
Și mi-a lăsat măsura prețuirii
S-o port frumos prin ochii ei și-ai mei.

Plâng pe mormânt, mă-ntorc, târziu, la lume,
O mamă nu se uită niciodată,
Este-o icoană sfântă și curată
Ce-ți umple viața c-un izvor și-un nume.

...Vor trece ani, bătrân voi fi ca gândul,
Voi rătăci prin lume, fără casă,
Cu dorul care arde și apasă
Ca focul care mistuie pământul.

M-oi stinge-n foc și m-oi aprinde-n ape,
M-oi face plug, să ar în zori ogorul,
Mi-oi regăsi, prin rădăcini, izvorul
Și, prin izvor, mă voi simți aproape...

Zac pe-un morman de ani și de iubire,
Învăluit de franjuri de răchită,
Ce-au fost odată-o casă construită
De oameni ce-au crezut în nemurire.

Aș vrea din nou o casă și un nume
C-un nuc, o bățătură și o vie,
Dar ce-a trecut nu poate să mai fie...
E doar o zare aruncată-n lume.

Aș vrea să fiu din nou acas'-la mine,
Dar o tristețe sumbră nu mă lasă,
Trei generații strânse într-o casă

Sunt azi doar boz, răchită și ruine...

*Dar viața-și are marja ei de bine,
Ca dorul care-și caută-alinare,
Ca anii adunați în neuitare
Ca florile crescute pe ruine.*

30 martie 2009

SOLITUDE

*Moi, je suis tout le temps un solitaire,
La pluie des mots tombe sur mon cœur tranquille
Par mon âme en glace ténébreuse et fragile,
Dans un bruit des flammes et du tonnerre.*

*Moi, je vois en moi un moi très haïssable,
Un vous ensoleiller qui trouble ionosphère,
Un geste d'amour qui brise toujours les verres,
Qui passe par nous comme un orage en sable.*

*Moi, je me sens pressé en plénitude
Comme un vieux, dans les yeux d'une jolie fille,
Qui cherche la morte dans un palais de vie
Et dans la foule un grain de solitude.*

LAISSEZ FAIRE...

*« Laissez faire, laissez passer,
Le monde va de lui-même »,
Mais l'amour en soi s'enchaîne
Et nous manque de liberté...*

*Liberté..., une drôle Idée,
Un amour sans loyauté,
Labyrinthe trop compliqué,
Idéal très imparfait,
Rêve vivant toujours rêvé...*

NU ȘTIU

*Nu știu și nici nu cred că vreau să știu că știu
Ce știu că știu și ce refuz să știu că știu,
Un gol sau un pustiu din alt și alt pustiu,
Un vis sau un alt vis visat prea des sau prea târziu.*

*Nu știu că viața-i doar un vid din ce mai știu,
Un prag trecut spre-un vis visat prea timpuriu,
Un mort murit de dragul de-a fi veșnic viu
Un epitaf pe-o zare desenată pe-un sicriu.*

*Nu știu cuvinte din glosare de pustiu,
Nu vreau să-nvăț să uit ce n-am uitat să știu,
Nici să adun lumini din cerul plumburiu
Și nici la mâna neștiutului n-aș vrea să fiu.*

*Într-un amurg pictat pe-un soare ageamiu
Ce zace sub un pom pe cerul azuriu,
Aș aduna din orizonturi de pariu
Un nor de fum pe tot ce știu că n-am știut să știu.*

RESEMNARE?!

*Dac-ar fi s-o iau la goană, când mai pot să fug de mine,
M-aş preface-n patru vânturi şi m-aş răcori cu marea,
M-aş îndepărta de-aproape, mi-aş ascunde depărtarea,
Şi-aş fi iar pe gustul lumii, ca un rău ce sună bine.*

*Aş aduce şes pe piscuri şi pe şes vreun pisc al lumii,
Mi-aş goli de gânduri viaţa şi-aş trăi ca o meduză,
Cum trăieşte lumea bună limpezimea ei confuză
Şi-aş goli de apă marea şi de focul stins tăciunii.*

*Şi-aş rămâne doar o umbră pe-o planetă fără soare,
Un izvor în piatră seacă de statuie răpitoare,
Ce surâde ca Gioconda dintr-o poartă de-nchisoare,
Un cuvânt în necuvinte, fără gând şi fără zare...*

*Şi-aş ieşi din Ştiinţa Sacră, doctor gol de plinul lunii,
Fără gând şi fără minte, arondat la-nceţoşare,
Ca lumina din ferestre, ca furtunile din mare,
Ca Sus-pusul care-şi joacă şansa vieţii-n orbul lumii.*

27 ianuarie 2008

DE CE?

*De ce, când e soare, eu văd totu-n ceață?
De ce, când e ceață, eu ard totu-n soare?
De ce fericirea n-alintă, ci doare?
De ce moartea-și are rostul ei în viață?*

*De ce lumea bună e doar o... scursură?
De ce orizontul pe toți ne-amăgește?
De ce floarea vieții în noi se-ofilește?
De ce fericirea nu lasă, ci fură?*

*De ce sufăr, oare, când altul iubește?
De ce iubesc oare propria-mi durere?
De ce m-asurzește clipa-mi de tăcere,
Când un val la țarmuri prin ochi se topește?*

*De ce cred în visuri, când visul mă minte?
De ce nu-mi las somnul să-și facă lucrarea?
De ce-mi este-aproape mereu depărtarea?
De ce nu-mi las dorul să treacă-n cuvinte?*

*De ce caut timpul în larg de oceane?
De ce stâmpăr munții c-o lacrimă-amară?
De ce, doar prin lacrimi, un rău se repară?
De ce-mi bate pulsul din nou în timpane?*

*De ce eu am parte doar de uși blocate?
De ce plec în lume pe cărări imunde?
De ce merg de-o viață și n-ajung niciunde?
De ce toate-n soartă-s mereu ocupate?*

*De ce-mi umplu viața cu trăiri confuze?
De ce oare altul n-are loc de mine?
De ce îmi e rău, în loc să-mi fie bine?
De ce greu mă doare un sărut pe buze?*

*De ce-mi fug de mine când n-am ce-mi mai face?
De ce nu las timpul să treacă cuminte?
De ce tac, când totu-i potop de cuvinte
Și nu îmi las dorul să sufere-n pace?*

*De ce n-am, la toate, răspunsuri valide?
De ce caut zarea prin zări fără zare?
De ce fac din noapte o rază de soare?
De ce iau din soare doar miezul fierbinte?*

*De ce scriu, în mine, doar pagini uitate?
De ce-mi ard în palme doar focuri de gheață?
De ce-mi prind destinul c-un capăt de ață?
De ce mă luminează doar miezul de noapte?*

*De-aș ști de ce-s astea întrebări vitale
Și de ce lumina în ochi se aprinde,
De ce îndoiala pe om îl cuprinde,
Aș fugi de mine, mi-aș pieri din cale.*

*De-aș ști de ce gândul cade iar pe gânduri,
De-aș ști de ce clipa se trece-n uitare,
De ce-n zorii zilei o speranță moare,
Aș ieși din mine, m-aș prefăce-n vânturi.*

*M-aș duce-n nisipuri ca un vânt de dune,
Aș iubi-ndoiala ca pe-o zână rece,
Aș trăi iubirea ca pe-un dor ce trece
Și doar cu uitarea, uitând, aș rămâne.*

*Dar cum toate astea n-au vreo rațiune
Și nu poți prin viață s-alegi altă viață,
Arzi, prin suferință, globul tău de gheață...
Omul una face, gândul alta-i spune.*

12 iulie 2009

IREALITATE

*Dacă-aș ști că-ți ies în cale, aș urca pe-un munte rece,
Într-o Arcă Specială, care curge-n piscul lumii
Și salvează omenirea de pustiu-nțelepciunii
Și m-aș pierde-n patru vânturi ca surâsul care trece.*

*Și te-aș lua prin ani cu mine, te-aș fura ca pe-o mireasă,
Pentru sufletul privirii ce se trece-n văzul vremii,
Pentru inima iubirii ce-ncălzește gerul iernii,
Pentru gândul care-așteaptă pe pridvor, la tine-acasă.*

*Ți-aș turna nectar de stele între sâni-ți arși de soare,
Aș șopti pe ei cuvântul ce-ți aduce mângâiere,
Cu un snop de necuvinte din mirabila tăcere,
Cu iubiri și lacrimi calde din sărutul care doare.*

*Aș trăi prin nopți cu tine toate zilele frumoase,
Înrobit de vreo Speranță ce se pierde-n depărtare,
Ca iluzia ce arde-n orice clipă de-înălțare,
Ca atingerea minunii din iviri miraculoase.*

*Și n-aș ști de ești Idee, sau doar magic de reală,
Ochii tăi ar fi ca viața, plini de flori și de lumină,
Sau ca roua dimineții ce vestește-o zi senină,
După-o noapte de visare, splendidă, dar ireală.*

*E sublim ce ne unește, e frumos ce ne separă,
Între noi se află timpul, ziua-ntreagă, cât o viață,
Eu sunt doar un prag de seară, tu un strop de dimineață
Eu aștept, senin, o noapte, tu o zi ca să răsară.*

*Dar aş vrea să fiu cu tine pe-acest fir firav viaţă,
Tu eşti dorul care arde şi iubirea care doare
Invizibilă ca arta, ireală ca o zare,
Ca o inimă fierbinte ce topeşte-un sloi de gheaţă.*

*Nu mai sunt minuni în inimi, s-au uscat ca un tăciune,
Viaţa noastră-i doar o oază, când în beznă, când în soare,
Unii-i caută lumina, alţii umbra schimbătoare,
Dar eu văd prin tine lumea ca pe-o splendidă minune.*

*Din robii se-nalţă dorul ca un zbor spre libertate
Ce ne-aduce veşti nebune dintr-o noapte neuitată,
Unde inimile noastre au bătut la fel odată,
Unde clipele-s senine şi trăirile curate,
Unde visurile-s lanţuri din iubiri încătuşate.*

*Ne rămâne numai gândul, ca un prag de-nseninare,
Ca un zbor pe cerul lunii, într-o noapte infinită,
Ca un dram de aşteptare dintr-o lume prea grăbită
Unde viaţa-i doar o clipă din iubiri nemuritoare
Unde clipa e doar o viaţă, viaţa-o clipă de visare.*

CU CE-AM GREȘIT?!

*N-am dormit toată noaptea în niciun vis.
M-am gândit la gândul tău cel plin de primăvară,
De vânt, de lavă și de tumult,
Din perspectiva Luceafărului de zi,
Și la gândul meu cel plin de toamnă,
Din perspectiva Carului Mare.
Și n-am știut ce să mai fac nici cu gândul meu,
Cel înviat cu Luceafărul de seară
Și cu Steaua Polară ...,
Și nici cu gândul tău,
Plin de lacrimi și de flori de cireș
Scuturate pe cenușa Vulcanului...
Apoi m-am gândit la gândul răspunsului meu
Și la întrebarea ta verde:
Cu ce-am greșit?
Dar eu, eu, o umbră de nicăieri,
Eu, o lumină fără ochelari,
Eu, o amăgire fără finalitate
Și o finalitate fără amăgire,
Eu cu ce am greșit?!
Mă întreb și mă mir, mă mir și mă întreb,
Fără să aflu vreodată alt răspuns decât cel pe care îl știu
De totdeauna și de nicăieri:
Eu am greșit cu tine și tu cu el,
Eu am greșit orizontul tău și tu pe al lui,
Eu am sperat mai sus decât mi se cuvinte,
Tu ai sperat mai jos decât poți,
Eu te-am văzut doar pe tine,
Tu l-ai văzut doar pe el...
Și, mai departe, nu mai știu exact ...*

*Planurile se îndepărtează și se suprapun...
Poate că eu am stins prea devreme întunericul,
Înaintea luminii uitate pe vreo foaie de cort,
Iar tu ai luminat prea târziu o clipă de întuneric,
Stârnind o speranță de demult...
Apoi ai visat Nemărginirea
Și te-ai trezit în țarcul mărunț al Realității
Cu mine pe cap...*

*Poate că n-a fost așa...
Poate că am greșit doar adresa,
Eu am bătut la o inimă închisă,
Tu la o poartă fără inimă
Sau cu o inimă fluidă
Și neterminată...*

*De fapt, tu n-ai greșit cu nimic,
În ochii mei, tu ești Primăvara Soarelui,
Perfectă, ca Lumina,
Într-o lume imperfectă ca Viața
Nesigură ca Întunericul
Și nesătulă ca Omul...*

*George Văduva,
04 decembrie 2011*

SĂRUT PE-UN SEMN DE MUȘCĂTURĂ

*Picioru-ți pe semnul mușcării de câine aș vrea să-l sărut
Să-ți treacă durerea și spaima și timpul arsurii de ger,
Să-ți bucure clipa lumina din ochii ce văd și nu cer
Și buzele-mi colții de câine să-i schimbe în flori aș fi vrut.*

*Să simți doar căldura din floarea de ger crescută pe stâncă
Prin munți cu nămeți și zori de zăpezi prinși în zare,
Durerea să-ți fie pansată de viață c-o rază de soare
Și liniștea-n suflet să-ți fie senină, curată și-adâncă.*

*Picioru-ți pe semnul mușcării de câine, de viață, de-arsură,
Sărut în lumină, pansare de buze uscate pe-o rană,
Și ochii cei limpezi, ce astăzi, prin noapte, cu lacrimi mă cheamă,
Căci eu iubesc ce alții, în viață, mușcă sau distrug și-înjură.*

*Picioru-ți pe semnul mușcării de câine aș vrea să-l sărut
Să-ți treacă durerea și timpul durerii arsurii să-ți treacă,
Să fiu lângă tine, când altul te mușcă, te lasă și pleacă...
Și semnul acela cu mine să-l iau acum aș fi vrut...*

3 iulie 2009

VĂZUL VREMII

*Nu-mi port pașii pe cărare, ci prin jungle ponosite,
Unde șerpilor-și iau dejunul pe arcade-întunecate,
Unde soarele adoarme înainte de-a fi noapte,
Unde viața-și duce veacul între gânduri ostenite.*

*Pe cărări ce curg în zare, într-un stol de rătăcire,
Dorul suie-n vrie aspră pe-un morman pustiu de viață,
În speranța că, prin noapte, va veni o dimineață
Ce va crește-n jungla lumii ipoteze de uimire.*

*Suntem scoși dintr-o idee de robii cu sume nule,
Spargem munții-n pumnii vieții și durăm din ei castele
Și trăim smintiți în piatră, ele-n noi și noi prin ele,
Între minți tulburătoare, inocente și credule.*

*Vreau să urc, prin ierburi arse, către piscuri centrifuge,
Să erup vulcanii Terrei, dar pe dos, spre centrul lumii,
Să-i aduc la cota zero prin demența-nțelepciunii...
Ce se-aseamănă se-adună, ce se-adună se distruge...*

*Și să scap de focul apei, de oceanele turbate,
Să le dau pe mâna lunii, să le sece, să le soarbă,
Să-ncălzesc la foc tăciunii, să aprind lumina oarbă
Și să-mi fac din ea scânteie pentru drumuri neumblate.*

*Vreau să bat la poarta zării, ca-ntr-o lume fără poartă,
Să-mi deschidă văzul vremii clipa lui de înstelare,
Să m-așez la masa verde pe un țărm uitat de mare,
Înviat în toiul lumii, într-un ev cu lume moartă.*

*Și s-aud cum cântă pașii marșul mersului pe ruguri,
În parfumuri de fecioare ce cutreieră planeta,
Prin torente de abisuri care fac prin noi naveta
Și culeg esența lumii din izvoare de amurguri.*

*N-o să-mi pese dacă timpul va fi iarăși bun la toate,
Am să-l iau în corzi cu mine, pe trasee surplombate,
Și-am să-i dau, pe creasta lumii, iarăși lui întâietate
Să-mi transfere vâzul vremii din eterna zi în noapte.*

18 iunie 2009

PARADOX

*Când ești tăcut și trist și nu mai crezi în lume,
Când vrei să fugi de toate și să te-ntorci la tine,
Când nu-ți mai crește-n suflet nici rău și nici vreun bine
Și crezi că-n toate astea mai ai sau nu ce-ți spune,*

*Când habar n-ai ce-nseamnă astăzi mântuirea
Și-n loc de-altar cu sfinți, preferi un lac cu broaște,
Când crezi că-n orice rău doar răul se cunoaște
Și doar în moarte-ți afli, astfel, nemurirea,*

*Când te cuprinde timpul și nu mai ai ce-ți face,
Când vrei să ieși din lume și să devii sihastru,
Când a rămas din tine doar teamă și dezastru,
Și, poate, nici la tine nu te mai poți întoarce,*

*Când ce iubești te vede cu ochi frumoși de gheață
Și caută în tine doar adăpost vremelnice,
Când ce-i frumos la altul la tine-i doar temeinic
Și nu știi dacă Eul mai are drept la viață,*

*Când timpul cu oceane din ruguri se nutrește,
Iar margini ții, prin margini, adânc, nemărginirea,
Când nu mai știi ce este sau ce n-a fost iubirea,
Când altul doar de tine, prin ea, se folosește,*

*Când vezi ce se întâmplă în ultimă instanță
Cu lumea-n care crezi, cu dorul care doare ,
Când ești pierdut, când nu mai poți să ai scăpare,
Și nu mai crezi că vei spera la vreo speranță,*

*Când se adună-n gânduri doar dezamăgire,
Și-n fiecare vrajă descoperi o minciună,
Sau răul cel mai pur în haina cea mai bună,
Când înțelegi că-un zâmbet nu-nseamnă prețuire,*

*Când vezi că ziua-i ziuă și noaptea-i numai noapte,
Când te trezești din vise și intri la-ndoială,
Când treci spășit din planuri în lumea cea reală
Și nu mai iei drept bune sclipirile din șoapte,*

*Când ușa ți se-nchide cu vorba, nu cu cheia,
Și nu desprinzi din asta nici sensul, nici non-sensul,
Nici dacă ai vreo șansă, nici dacă-ți stâmperei mersul,
Nici de-nțelegi vreodată sau nu-nțelegi ideea,*

*Renunță să mai cauți, prin cenușar, scânteia,
Acceptă numai focul și lasă-n pace viața,
În fiecare noapte, contează dimineața
Și-n fiecare viață, un paradox: **femeia**...*

22 iulie 2009

ALUNGARE

*Și-am să m-alung din calități sumare
Și-ntr-un muzeu de ceară am s-ajung,
Din tot ce-nseamnă timp am să m-alung
Și-am să ajung un strop de lumânare*

*Acolo, sus, unde se-aprinde vântul,
Și unde suie dorul pe-o nălucă,
M-apucă iar un vis nebun de ducă
Pe unde-am ars cândva pe jaruri gândul.*

*Și n-am să iau nimic din vreo durere,
Nici chiar din vreo durere fericită,
Din lumea pe-o idee irosită,
De-o teamă prefăcută-n mângâiere.*

*Dar nici n-aș vrea fiu doar eu sub soare,
Nici în ocean să zbor ca o meduză,
O formă transparentă și confuză
De ființă prin adâncuri zburătoare.*

*Am să m-alung din tot, din toți, din toate,
Din vis, din dor, din teamă, din uimire,
Din viață, din speranță, din iubire,
Din plus, din minus, din egalitate.*

*Și-am să devin un alungat în sine
Ce-și pierde căutarea căutată,
Ce-și caută uitarea neuitată
Neamintind-și timpul care vine.*

DATUL CE SE CERE NESCHIMBAT

*N-ai cum să schimbi ce-i dat dintotdeauna,
Dar nici nu poți rămâne la ce-i dat,
Căci dat-ul însuși, poate, s-a schimbat,
Schimbarea însăși se preschimbă-întruna.*

*Eu sunt un dat ce-și caută schimbarea,
Deși mă simt în mine neschimbat,
Ce-i dat rămâne veșnic ce e dat,
Chiar dacă legea lumii-i transformarea.*

*Nu vreau idei, nici visuri, nici probleme,
Nici „tomograf” ca să-mi scaneze-un dat,
Să văd ce-n dat e bun sau e stricat,
Să ies prin certitudini din dileme.*

*Vreau să rămân la datul meu de mâine,
Să-l înțeleg așa cum mi-a fost dat,
Să-l iau așa cum el mi-a fost lăsat,
Să-mi fac din el doar o schimbare-n sine.*

28 octombrie 2009

ABIS

*Și mai am de spart o nucă decojită și secată
Sfoiegită-n plânsul ploii, sub un nuc uscat de-o vie,
Pe pământul plin de frunze, într-un colț cu igrasie
Ce-și așteaptă mântuirea de la tot ce-a fost odată.*

*Am să scot din coaja nucii doar culoarea răscolită
Și-am să-mi spăl cu ea ideea de microbii-nțelepciunii,
Ca să pot intra în iarnă c-un sărut pe gura lumii,
C-un parfum de floare rară și c-o haină ponosită.*

*Și din nou voi da examen la intrarea în abisuri,
Ca să trec la faza doua, a-nălțării din umbrare,
Sus, pe ramuri fără frunze, care tremură-n altare,
Printre magi huliți de lume și iubiți de necuprinsuri.*

*Dar mi-e greu să caut nuca printre frunzele căzute.
Unde poate-un soare singur e-n război cu așteptarea,
Înainte de-a-l lua gândul și-a-l ucide înserarea
Care crește-n văzul lumii din unghere nevăzute.*

*Am să-mi spăl mai bine timpul c-un ocean de dor de mare,
De-o corabie cu pânze dintr-un vânt cu ploaie sură,
Unde zmeii urcă-n soare pe sub norii arși de zgură,
Unde nopțile dau sensuri clipelor de-nseninare.*

*Mai am doar de stins o carte inocentă și târzie
Care-a fost aprinsă-n noapte pe-un pripon de stea polară,
Ideal în arca lumii cu umila lui povară,
Ce-și așteaptă-nțelepciunea de la ce-o mai fi să fie.*

ACEEAȘI IUBIRE, ACEEAȘI SPERANȚĂ

*În târgul lui Bucur numit Capitală,
Ne-apasă-o câmpie trudită și rece.
Nimic nu-i mai aspru ca timpul ce trece
Prin lumea aceasta mereu infernală.*

*Las timpul în pace, nu-mi pasă de vreme,
E prea vânt afară și-n suflet furtună,
Pe-o fostă idee frumoasă și bună,
Mai crește-o lumină din timpuri boeme.*

*Se schimbă iluzii de lumi schimbătoare,
Dar timpul iubirii aș vrea să nu-mi treacă,
Prin valul de temeri ce vine și pleacă,
Prin sufletul pietrei din mări trecătoare.*

*În târgul lui Bucur numit fericire,
Ne trecem cu timpul aceeași speranță,
Aceleași parfumuri, aceeași romanță,
Aceleași necazuri, aceeași sortire.*

*În inima noastră numită Iubire,
Le ducem pe toate, ne leagă-o speranță...
Să-ți fie lumină în Suflet și-n Viață,
Ani mulți, sănătate, bun gând, fericire.*

DE VREME CE

*De vreme ce doar ochii dau sens și rost luminii,
Iar gândul face omul, cum omul face gândul,
De vreme ce căldura trăiește-n noi Pământul
Mai este încă-o șansă să-ntinerim bătrânii.*

*De vreme ce doar viața contează pentru viață,
Iar moartea n-are moarte, ci doar eternitate,
Când finele înseamnă, în fond, serenitate,
În seară se conține-un strop de dimineață.*

*De vreme ce căderea-i o ultimă suire,
Suirea este-un prag ce crește-n noi căderea,
Când palma generează mângâierea
Și spaima un motiv de fericire.*

DREPT NEDREPT...

*Eu sunt soldat și știu că sunt soldat,
Și știu să-ndur, să rabd și să aștept,
La ordinele celor ce-s în drept,
Să-mi dea povara stării de soldat.*

*Eu sunt soldat și lupt pentru cetate,
Nu eu am drept la ordin, la cuvânt,
Eu sunt doar osul temeliei din pământ
Ca neamul să existe-n libertate.*

*M-ați scos pe Olt, pe Nistru, la război,
La Jiu, la Mărășești, la Oarba, la Carei,
V-am dat de-atunci și toți copiii mei,
C-așa a fost consemnul pentru noi.*

*M-ați scos în stradă, ieri, la Timișoara,
Mi-ați spus că-i stare gravă, că-i război,
Și-ați ordonat să fiu, atunci, cu voi,
Să-mi apăr Neamul și să-mi apăr Țara.*

*Puteam eu, oare, să nu fiu soldat,
Când străzile ardeau ca-n plin război,
Când așteptam să cadă peste noi
Năpăstuiți din veacul blestemat?*

*M-ați pus din nou la aspră încercare
Și m-ați lăsat să văd, să-ndur, să tac,
Dar eu, soldat, am înțeles ce fac
Când strada-mi devenise Înălțare.*

*Am fost în postu-mi și vor fi mereu,
Acolo unde-i locul de soldat,
Acolo unde țării am jurat
Să-i fiu același ca și tatăl meu.*

*Și-acum, când focul armei a-ncetat,
Îmi spuneți că sunt laș și criminal
Și vreți să mă chemați la tribunal
Să m-acuzați c-am tras, c-am împușcat.*

*Dar ați uitat, sau nici n-ați bănuț
Că și eu sunt român, la fel ca voi,
Că sunt ostaș al țării, la nevoi,
La postul meu cel greu, cel chinuit.*

*Eu voi plăti mereu ce voi furați,
Mă veți găsi pe mine vinovat,
De tot ce pentru voi am suportat,
Ca eu să lupt iar voi să fiți bogați.*

*Și de-am să mor, nu-i pentru voi nimic,
Veți împlini un simplu ritual
Și-apoi veți trece totul în banal...
Pionii mor și regii-s în câștig.*

*Iar de-am să fiu și eu aici, cu voi,
Soldat de rând, maior sau general,
Mă veți privi ca pe un ține-cal
Și îmi veți umple viața cu noroi.*

LOIN

*Loin, très loi d'ici,
En plein pays du nord,
Au bord
D'un rêve qui se réveille
Ainsi
S'allume
Sur un Montaigne d'écume,
Comme les yeux d'une femme,
La flamme
D'un bon soleil
Et, a la fois
La voix
De l'âme.*

*A la recherche du temps perdu,
Loin, très loin d'ici,
C'est elle,
La Lumière
Qui cherche le mot pendu,
D'un nuage de glace,
En place
D'un champ de blé,
Oisif,
Parmi les fleurs fanées
Sans nom,
En charriant,
Sous une chanson
D'automne,
Tardif,*

*Ainsi,
Vers le sommet du vent,
La pierre d'un pauvre homme joli
Nommé Sisyphe.*

AMIE

*Souvent,
Quand tremble la nuit
Sur les moulins du vent,
Dans minuit,
L'instant
Dévoile en nous
Le rêve rompu
Et vos yeux
D'étoiles.*

*Parfois,
Quand tombe la lune
Parmi les quais de brume,
Une voix s'allume
En moi.*

*Toujours,
En repensant la vie,
Parmi les grains du jour,
Je sais pour qui,
C'est moi
Qui vous le dis :
Ca c'est pour vous,
Partout,
Très chère
Amie.*

LUCIDITATE

*Știu că ziua s-a sfârșit,
Că-nserarea s-a lăsat,
Că izvoarele-au secat
Și că visul a pierit.*

*Știu că vremea a trecut.
Deși inima tot bate
Și la locul lor sunt toate...,
Alte timpuri s-au născut.*

*Știu acum ce-nseamnă chinul
Și mai știu c-aș vrea să mint,
Să nu cred nici chiar ce simt...,
Dar nu poți să-ți schimbi destinul...*

*Știu că roata se-nvârtește,
Viața trece în mormânt,
Gândul moare în cuvânt,
Ce-i fierbinte se răcește...*

*Așa-s toate pe pământ...
Ce există se sfârșește,
Ce-i frumos se veștejește,
Și ce-i vânt rămâne vânt.*

VÂNTURI, VORBE, VALURI, ADEVĂR

*Sunt mii și mii de vorbe răspândite pe pământ,
Din zborul lor se nasc, se fac și se desfac mereu minuni,
Statui pe placul lumii, adevăruri sau minciuni
Zvârlite ca idei de oi în gura lupului flămând.*

*Trăiește-n viața lumii noastre setea de-a vorbi,
Dar greu mai e s-aduni din vorbe lungi vreun adevăr,
Să vezi, de după gratii, un crâmpiei senin de cer
Și să-ți justifice astfel dreptul liber de-a gândi.*

*Sunt vorbe ce mocnesc și vorbe aspre ce se-aprind,
Sunt vorbe acre, seci sau frământate ca un nor,
Dar sunt și vorbe tandre cu-nțeles înțepător,
Înveninate-n solzi de șarpe mort dar otrăvit.*

*Le-ascuți și taci, tăcerea-i câteodată antidot,
Când nu le știi manevra, când nici n-ai cum s-o știi,
În lumea lor de vorbe seci-s atâtea căi pustii
Și-atâtea vânturi bat din Est, din Vest, din Sud, din Nord.*

*Vin vânturi, trec și valuri reci, și vorbele tot bat,
Și-ți spun că nici n-ai fost vreodată ce mai crezi ești,
Tăcerea nu-i de aur pur, e timpul să vorbești,
De dragul unui adevăr de vorbe mutilat.*

RUGĂMINTE

*Corabie ce-aduci ecou din ev de mit
Și-aprinzi luceferi calzi în goluri de tăcere,
Să nu te pierzi și tu, tăcută mângâiere,
La ceas de umbre lungi, pierdute-n nesfârșit.*

*Să nu te-ascunzi sub val, de ere osândită,
Adâncul să nu-ți soarbă enigma din povești,
Tu te-ai născut să fii ce astăzi nu mai ești,
Dar mâine poate fi-vei ce ieri n-ai fost sortită.*

*Corabie ce porți în dor un ev de mit
Și stingi în val a nopții așteptare,
Să nu te pierzi și tu, tăcuta mea chemare,
La ceas de umbre lungi, uitată-n răsărit.*

LIMAN

*Trăiești o dimineață în care se aprind simboluri, sus, pe frunți de brazi,
Și-n plin târâm de ger, garoafe delicate-mbobocesc
Și flori de colț mereu pe stânci înzăpezite-nmuguresc,
Înnobilând buchetul de lumină și splendoare din ziua ta de azi.*

*Trăiești o dimineață în care vântul se preschimbă tandru-n albatros
Și-ți prinde-n fir de gând ecouri solitare de pe mări,
Mesaje lungi de harpe, venind ca niște trubaduri din depărtări,
S-aducă zilei tale tot ce-n Univers e mai de preț și mai frumos.*

*Din pisc senin de gând, se arcuiesc, spre zborul tău, lumini și adieri
Și Cupidoni albaștri-n arca bucuriei te-nsoțesc,
Înmiresmând ce aripile tale cred și ocrotesc
Și-înseninând florii ce construiesc din miez adânc de iarnă primăveri.*

*Fiori ce nu-s fiori, ci mult prea complicate sentimente omenești,
Chemări târzii din cine știe care capăt de ocean,
Sau flori de bucurie crescute pe vreo dungă de liman,
Ca să rămâi prin ea mereu ce-ai fost, ce-ai năzuit ca să devii, ce ești.*

FENOMENOLOGIE

*Nu în tine am crezut; tu ești o clipă doar din nesfârșire,
Și clipei nu-i pot cere ce mie însumi nu-ndrăznesc să-mi cer,
În clipă-i doar speranța că într-o zi voi mai putea să sper
Ca lumea ta de mâine să fie pentru mine o-împlinire.*

*Nu în tine am crezut; tu ești doar o secundă efemeră,
Când inima-ți zvâcnește-n tâmpile adânc, ca teama unui gând,
Când vrei să spui ceva frumos, dar te trezești mereu tăcând
Și visul ți se pare pustiu, ca un surâs de baiaderă.*

*Și totuși am crezut în tine, atunci când m-am golit de Eul meu
Și-am luat doar partea goală din penumbra plinătății,
Un gând frumos din ampla țărnuire din zorii libertății,
Ca o idee în care toți am crezut și am sperat mereu.*

*Ideii, uneori, îi dăm fantasme și speranțe timpurii
Și-o facem dar doar visului uitat și lumilor din gând,
Sau lacrimilor șterse cu căldura tandră din cuvânt
În amnezia dulce-n care-ți ești de-acum ce nu mai poți să-ți fii.*

ANTINOMIE BIZARĂ

*Nu mi-am propus să urc pe soclul tău –
Pe-un soclu nu au loc două statui –,
Nu mi-am propus să urc pe soclul nimănui;
Am și eu, poate, invizibil, soclul meu.*

*Nici n-am sperat s-aprind un foc de mult aprins,
La marginea luminii toate înnegresc,
În iad și-n rai luminile orbesc,
În lumea lor, nimic nu poate fi atins.*

*N-am să cutez să urc pe-un soclu luminos;
Sunt doar un muritor neînsemnat
Ca o speranță dintr-un vis uitat
Ce-și caută ieșire-n labirintu-întunecos.*

*Un soare nu te scapă de-uscăciuni
Frumosul nu-i mereu frumos și-n gând,
Pământul nu e cer, iar cerul nu-i pământ,
Adâncul nu e pisc, ghețarii nu-s tăciuni...
Pe lumea asta nu mai sunt minuni...*

BUCURIE ALPINĂ

*Un pisc, un refugiu, din nou escaladă;
E greu, mâna-ngheață și bucla tot strânge,
În goluri alpine, suflarea se frânge,
Dar inima bate tăcută și caldă.*

*Un pas, încă unul și sus, pe custură,
Manevra decurge prelung, ca un vers,
Și ranița doare, și-i încă de mers,
Iar vântul aleargă lipsit de măsură.*

*Pe schiuri, zăpada, retează avântul,
Și viscolul coase, c-o ață din noapte,
Pe iile albe, doar flori înghețate,
Și flutură-n cetini pe pajiște vântul*

*Târziu, înspre ziuă, când gerul se lasă,
Soldații coboară sub piscuri golașe,
Își fac, în zăpadă, iglu și lăcașe
Și somnu-i cuprinde ca-n patul de-acasă.*

*Rapidă-i trezirea când goarna răsună
În tabăra albă din miez de Cetate,
Pe muntele iernii, frumoase sunt toate,
Când, proaspeți, ostașii la arme se-adună.*

*Pe-o geană de munte, albiți de ninsoare,
Ostașii, spre creste, încep cățărarea,
Vioi le e pasul, dar lungă-i urcarea,
Când nu se mai vede nici drum, nici cărare.*

*Dar asta e viața pe-un munte de gheață,
Nimic nu e simplu, iar gerul te frige,
Și coarda alpină de mijloc te strânge,
Pe muntele iernii, zăpada-i verdeață.*

TIMP IMPERFECT

*Îți dau o zi întreagă-n fiecare zi
Din timpul meu de viață și de bucurii,
Din timpul meu de gând și de tăceri
Și nu primesc nimic din ce-mi oferi,
Și nu-mi asum nimic din ce-mi doresc să-ți cer,
Mi-e teamă câteodată chiar să-ndrăznesc să sper.*

*Îți cânt o zi întreagă-n fiecare zi
Un cântec de speranțe și de ani târzii,
Un petic din tăcerea umbrelor adânci,
Cârpit în cuta frunții de anii mei de-atunci;
Și-n schimbul lor n-aș vrea decât să mă ascuți,
Să taci sau să vorbești și să nu-ncerci să uiți.*

*Și când vei reuși să nu te-ntorci din drum,
Chiar toate vor rămâne la fel cum sunt acum:
Speranța tot speranță, tăcerea tot tăcere,
(Nu ți-am cerut nimic, deci nici tu n-ai ce-mi cere),
Iar de ți-am dăruit un timp din timpul meu,
De vină-i altă viață-n care-am crezut doar eu.*

CONSOLARE

*Ca să-nțeleg ce n-am putut găsi în tine,
A trebuit s-adun ce nu credeam că-mi stă-n puteri,
Chemarea frunților aridelor tăceri
Și liniștea chemărilor augmentate-n mine.*

*Ca să cuprind dilema trăirilor sihastre,
Perpetuată-n mitul coloanelor de fum,
Am rupt inelu-îndepărtatului Saturn
Și l-am încins pe sufletele noastre.*

*Dar tu erai prea sus ca să mai poți fi tu,
Iar nopțile cădeau cu pocnete de soc,
Ardeau secunde seci, lipsite de noroc
Și flăcările-mi repetau apocaliptic: Nu!*

*Am înțeles de-acum ce-nseamnă nicăieri
(Mi-e-atât de greu să cred ce-am înțeles),
Dar poate mâine totul va fi șters
Chemarea-ndepărtată a viselor de ieri.*

REGRET

*Mă cheamă-un glas și nu știu ce să fac;
S-ascult de el, sau să rămân cuminte?!
Atât amar de timp m-am nevoit să tac,
Că mi-am pierdut încrederea-n cuvinte.*

*Mă cheamă-un gând și nu pot să-l urmez,
Demult n-am mai ieșit cu gândurile-n lume!...
Am încuiat speranța trecutului meu crez
Într-un sertar de timp uitat pe-un colț de lume.*

*Mă cheamă-un dor și nu pot să-l opresc,
M-a tot chemat atâția ani de zile.
Și iată c-a sosit momentul să plătesc
Ce-am risipit în crezuri inutile.*

*Vorbește-un Eu, dar nu pot să-l ascult,
Tot Eul meu s-a spulberat în vise;
A fost odată, într-o zi, demult...
Speranțe-ncărunțite, stavile închise...*

CAPĂT DE LUME

*Pe podiumul învinșilor m-adun
Cu sufletu-n pământ și mâinile în cer
Și-n timp ce steagul meu se-nalță fără imn
Atâtea monumente în lumea asta pier.*

*O noapte dintr-un vis uitat de-atâta somn
Trezește-o stea pierdută-n lumile de ieri.
Golesc un vid târziu, ca să devin iar om,
Dar simt că nu-i de-ajuns, că nu mai am puteri.*

*Accept atunci să cad în infinit,
Gândind că lumea mea nu-i doar o ramură de pom
Și nu-mi mai pare rău că nu mai am un mit
Că nu mai știu ce-nseamnă a fi fost un om.*

*Pe podiumul învinșilor-s acum,
Cu brațele-n ocean, cu gândul re-înviat
Și-n timp ce steaua rea mai fâlfâia pe-un turn
S-a stins lumina lumii și s-a-întunecat.*

ZARE CENUȘIE

*Se sparg în sinapse capsule amare
Și creieru-i verde de-atâta cucută,
Ideile-n ierburi din noi se permută
Și trec, prin lăcuste, în lumi solitare.*

*Dar iarba nu crește ca ziua din noapte,
Iar verdele zării în timp se-ofilește
Și trage la veșted ca tot ce-nfloreste,
Ca-ntregul la partea ce-și caută partea
Ca omul la viața ce-și bântuie moartea.*

*Mi-e creierul rece ca sloiul de gheață
Și-n el clorofila din alge se strânge,
Sinapsele-s moarte, otrava le-ajunge,
Iar lumea cenușii revine la viață.*

*Aș bea o scânteie să-mi sting un tăciune,
Să văd roșu-n urmă și-n zare albastru,
Să ies din dileme, să-mi fiu un sihastru,
Să uit de uitare, de toți și de mine.*

*Sinapsa-n cucută de-amar se-otrăvește,
Se stinge ideea ca focul în soare,
Ca ziua în noapte, ca geru-n dogoare,
Ca viața-n în moarte, ca moartea-n uitare,
Când cel ce nu doarme prin somn se trezește.*

22 noiembrie 2009

RĂTĂCIRE

*Mă rătăcesc în propria-mi menire
Și nu mai știu să mă des-rătăcesc,
Rămân așa, un amărât lumesc,
Un condamnat etern la rătăcire.*

*Nu știu ce sunt, ce-am fost, ce-i rău, ce-i bine
Nici la ce-am să pot să mă reduc,
Pe ce cărări de gânduri s-o apuc
Și cum să fac ca să mă-ntorc la mine.*

*De-o vreme nu-mi găsesc un loc sub soare,
N-am tot ce am, fac ce nu cred că fac,
Mă cert mereu cu cine-mi este drag,
M-alung din mine-n lumea fără zare.*

*Ce-i pasă lumii dacă mie-mi pasă!
În Eul pur, Non-Eu-i resemnat,
Contează timpul ante-calculat
Precum o socoteală de acasă.*

*În târgul lumii-i altă socoteală,
Făcută de pungași și de samsari,
Pe post de cai, voi cumpăra măgari,
Și-n loc de profunzimi, o simplă aiureală.*

*Dar uit măgarii-n târgul plin cu vite,
Sunt rătăcit la fel cum sunt și ei,
Un exilat de viață-în anii mei,
Pe care-i prind cu stele pe copite.*

ALEASĂ

*Nu știi ce poate fi mai fascinant,
Din tot ce văd cu gând de diamant:
Ochii? Lumina? Sclipirea de foc?
Sau toate acestea, din nou, la un loc?*

*Știi însă prea bine esența: Ideea
Că-n toate acestea renaște Femeia:
Senină, cochetă, aleasă,
Perfectă, senină, frumoasă!*

ALEGERE

*De vrei, alege-mă pe mine
De vreau, am să te-aleg pe tine,
De vrem, vom fi, din unul, doi
Pe-aceeași barcă amândoi...*

*Am să te-aleg mereu pe tine
Pe-un val de dor te-aduc la mine...
În ochi, îți strălucește viața
Pe buze-ți picură dulceața.*

ACUM

*Să dai uitării drumurile lungi,
Să-nvești să fii, în toate, bucuroasă
Să fii din nou cu toți ai tăi acasă,
Să ajungi acolo unde vrei s-ajungi.*

*Să lași în urmă gânduri și-ncercări,
Dar să visezi din nou la fericire,
În fiecare vis, e-un strop de împlinire
Și-n împliniri, un vis din depărtări.*

*Să-ți crești în suflet soarele din zori,
Căci mâine iar va fi o zi cu soare,
C-un dor uitat de-atâta complicate,
C-un zâmbet cald și c-un buchet de flori.*

*Să-ți arzi tăciunii-n focurile iuți,
Să-ți prinzi în suflet tandru o chemare
A unui gând de cladă-nseninare
Căci azi e timpul să zâmbești, să uiți.*

*E ziua ta, vei fi din nou la drum,
Un drum pe-alei de flori înmiresmate,
Cu gânduri de la viață adunate,
Atunci, demult, și azi, aici și-acum.*

*Să-ți fie viața un buchet de flori,
Și anii bucuroși și mulți să-ți fie,
Să ai în toate-un strop de bucurie
Și-un vis frumos să te alinte-n zori.*

*Pe țărmul tău de vise și povești,
Să fii mereu o miss și o aleasă
Cochetă, elegantă și frumoasă
Și să rămâi mereu așa cum ești.*

APARIȚIE HAȘURATĂ

*Îți hașurează chipul dungile de ploaie
Sau poate dușul peste geamul de la baie...
Dar, orice-ar fi afară sau în casă,
Rămâi ce ești: o fată arătoasă,
Timidă, melancolică, frumoasă...*

*În ochii limpezi, lumea de afară
Înmugurește-a dulce primăvară...*

*Ochii scrutează ce sufletul nu crede,
Sufletul crede ce ochiul nu vede...*

AȘ VREA SĂ FIU ACOLO...

*Aș vrea să fiu acolo, printre stele,
Ascuns dup-un copac, în calea ta,
Să te-nvelesc cu ramurile mele
Când vântul printre noi s-o strecura...*

*Un drum spre-un infinit ce vine din poeme,
În așteptarea pașilor uitați,
Pe aleea necuprinselor dileme
De-o primăvară caldă luminați...*

AȘTEPT UN SOARE SĂ RĂSARĂ

*Aștept un soare să răsară
Și noaptea-mi pare pe sfârșite
Și poate-n zori o să apară
Iubita mea de-acum o seară
Cu toate visele-mplinite...*

*Și am să zbor unde-o să-mi placă,
Sub pălăria ce mă-nalță,
Am să topesc un sloi de gheață
Din biata inimă săracă...*

*Când cerul se scufundă-n ape
Și apele în cer se-adună,
E liniște sub clar de lună
Și vin luceferi să se-adape
La un apus de Stea Polară,
Când soarele o să răsară
Și noaptea brumei o s-apună ...*

BĂLCEȘTI

*Treceam Oltețul, noaptea, pe răcoare,
O luam, încet, pe drumul spre Benești,
S-ajung, spre dimineață, la Bălcești
Și să-mi amplific drumu-n altă zare...*

*Mergeam pe jos, desculț, c-un dor și-o carte
Urcam poteca-n zori, spre Aninoasa,
O luam, apoi, pe deal, la sănătoasa
C-aveam drum lung și mă duceam departe.*

*Bălceștii rămâneau sub pruni, în vale,
Priveam în urmă-n sus, spre Dealul Răii,
O culă-n cer urca adâncul văii,
Oltețul îmi părea un cavaler în zale.*

*Bulzeștii miroseau a mere coapte,
Și îl creau în taină pe Sorescu,
Eu îl citeam pe Domnul Eminescu,
Luceafăr cald ce strălucea în noapte.*

*Priveam Bulzeștii-n trecere grăbită,
Și lunecam spre Picături ca gândul,
Erau cu mine cerul și pământul
Și apa din fântâna cumpănită.*

*Motoci, platoul, dudul și Bănia...
Eram elev la școală, la "Buzești",
Veneam din Cârloganii de Bălcești
Cu visul, cu speranța, cu mândria...*

*...Trecut-au anii, multe-mi par în ceață,
M-am preumblat destul prin lumea mare,
Mi-atât de-aproape orice depărtare,
Dar, în Bălcești, am un reper de-o viață.*

CONSONANȚE

*"Spune-mi cu cine te însoțești, ca să-ți spun cine ești",
Spune-mi ce iubești, ca să-ți spun pe cine iubești,
Spune-mi de unde vii, ca să-ți spun unde ai să te duci,
Spune-mi pe ce drum ai venit, ca să-ți spun pe ce cale o să apuci,
Spune-mi care-i numele tău, ca să-ți spun pe al meu,
Spune-mi ce faci adesea, ca să-ți spun ce vei face mereu,
Spune-mi unde începe iubirea, ca să-ți spun unde ai s-o sfârșești,
Spune-mi cum îți este gândirea, ca să-ți spun ce gândești
Spune-mi cum ți-e sufletul, ca să-ți spun ce iubești...*

DANSATOARE

*De te-ai trecut prin prag de lună plină
Și-n dans ți-ai prins un dor de mângâiere,
Pe scena unui vis de adiere,
Vei radia o splendidă lumină.*

*Te-or mângâia privirile din soare,
Toți ochii noștri vor dansa cu tine,
Te-om onora, regină-ntre regine,
Frumoasă, maiestuoasă Dansatoare!*

MAGICĂ FEMEIE!

*Distinsă Doamnă, astăzi, vine-n Suflet
Un Făt Frumos, un sol din Ursa Mare,
Un gând ales, de caldă sărbătoare,
Din dragi nemărginiri, Iubiri și Zâmbet.*

*Un El, un Eu, un Soț sau un Șarmant,
Un om iubit sau doar un vis de soare,
Un oaspete de-adâncă-înseninare
Să-ți prindă-n dor un tandru brilliant.*

*Un nestemat, un crin sau un ghiocel,
De ziua care crește-n orice floare,
În clipa de-mplinire și visare,
Cel mai dorit și mai frumos inel.*

*Logodnă cu Iubirea dintr-o Zare,
Inel încins pe-o zi de primăvară,
Lumina în privire să-ți tresară,
Să-ți fie-aproape orice depărtare,*

*Să-ți arzi în ochi sclipirea din scânteie,
Să strălucești prin stelele din ceruri,
Să dogorești un suflet plin de geruri
Cu dragostea ta tandră de Femeie.*

*E Ziua ta divină, mitică Idee,
O zi de bucurie și candoare,
O primăvară-n splendide izvoare,
Eternă, dragă, magică Femeie.*

FEMEIE

*...Iar noaptea te-o-nsori în dimineață,
Precum lumina care trece-n noapte,
Precum secretul ce se spune-n șoapte,
Precum iubirea care-nseamnă viață.*

*Și te-o ruga să sorbi sărutul ierbii,
Un strop de cer pe un senin de rouă,
Un Crez în vis, un har de viață nouă,
Un colț de nor pe unde umblă cerbii.*

*Frumoasă ca privirea din privire,
Sensibilă ca floarea parfumată,
Aleasă ca lumina fermecată
Ce crește-n noi povestea de iubire.*

*Te vei găsi, în zori, ca pe-o Idee,
Sensibilă, frumoasă, liniștită,
Aleasă, elegantă și iubită,
Neprețuită, magică Femeie.*

DORURI

*Frumoase doruri trecătoare,
Vă mai aștept, vă mai ascult,
Atâtea vise uimitoare
S-au stins sau au apus demult....*

*Dar noaptea se sfârșește-n zori,
Iar zorile se pierd în zi,
Coboară muntele-n câmpii
Și din necaz culegem flori...*

DURERE

*Durerea e viață și viața-i durere,
Din ea se nutrește plecarea din sine,
Căderea-n uitare, uitare ce vine
Și dorul de-acasă trăit în tăcere.*

*Durerea e-n viață o zare culeasă,
Din rana deschisă, prin nopți, dimineții,
Ca roua uscată din lacrima vieții
Ca dorul de mamă, ca dorul de-acasă.*

*Durerea-i noblețea din sufletul mare,
Sau poate-ncercarea lăsată de ceruri,
Căldură-ntre ghețuri, un rug între geruri,
Un vis de Sosire din lunga Plecare...*

*Durerea-i aisbergul din Marea de Gheață
Adâncă în sine, eternă ca zarea,
Aprinsă-n amurguri și grea ca Uitarea
Speranță rănită de dreptul la Viață*

FLORI

*Să le alegi?!
Să le culegi?!
Să le privești?!
Să le iubești!?
Să le dorești?!
Să le adori,
Să te-nfiori,
De sărbători,
De-atâtea flori!
Dar, mai ales,
S-o fi cules,
C-un dor ales,
C-un gând frumos
Și maiestos
Pe cea mai cea:
Iubita Ta!*

FRUMOASĂ DANSATOARE

*Frumoasă dansatoare ce-aprinzi în inimi dorul,
Sublimă artă, splendidă candoare,
Vei înțelege tu, vreodată, oare,
Că-n Viața ta contează numai Zborul?*

*Vei înțelege tu, vreodată, oare,
Că scena inundată-n reflectoare,
Trezește-n oameni ultima visare?
Iar Zborul tău înseamnă Alinare?*

*În jurul tău-i doar dor și nostalgie,
Și primăvară-n fiecare vers,
Și-n suflet un angelic Univers
De dor, de mit, de caldă bucurie...*

LUMINĂ

*Din noapte poți să faci Lumină
Și din lumină miez de noapte,
Tu nu știi vorba "Nu se poate!"
Și-n toate astea ești... Divină!*

*De unde-ai apărut, Regină,
Cu ochii căprui ce văd prin stele,
Ce prind de inimă zăbrele
Și dintr-o noapte fac Lumină?*

FRUNZA CHIPULUI MEU

*Chipul meu e ca o frunză care are un chip,
Verde, galben, uneori roșu, la urmă ruginiu,
Pierdut în o mie de frunze, sau doar într-un pustiu,
Unde frunzele-s dor și vântul duce doar nisip.*

*Chipul meu e ca o frunză ce urcă spre cer
Sufletul caută frunze să zboare în vânt,
Frunzele sunt triste când cad pe pământ,
În iarna ce vine pe ramuri, culorile pier.*

*Chipul meu se poate veșteji ca o frunză de dor
Nervuri de-amintire or crește angelic pe buze
Pe trupu-mi, s-or prinde, în toamnă, o mie de frunze
Veșminte ușoare ca visul eteric de zbor.*

*Frunza mea e ca un chip frumos ce cade dintr-o stea
Și anii mi se trec pe chipul ei ușor
Cum trece-un vis frumos de pasăre în zbor.
Dar ochii mei vor fi mereu așa: inima mea...*

GÂND PE DRUM

*Umbrela, geamantanul și tocații
Și drumul lung care se pierde-n zare...
Sub norii grei ce se ascund sub soare,
Mă duc sau vin la mine sau la alții.*

*E drumul lung și rochia mă strânge,
Sunt singură-n câmpie și-i răcoare,
Și văd doar un copac în depărtare
La care cred că n-am să pot ajunge...*

IDEE

*Dacă-aș ști că ești Idee
Te-aș chema la confruntare
C-un păianjen oarecare
Aliat cu o femeie...*

*Dar eu știu că ești femeie
C-un păianjen de mătase
Și cu degete-arătoase
Despre care n-am idee.*

INIMĂ

*Fluidă inimă, străbate
Peregrinări nemărginite
Și-n apele de cer scăldate
Creează vise împlinite!*

*Iubire sub un colț de cer,
O inimă din stropi de soare...
Când două inimi bat la fel,
Devin o inimă mai mare...*

INVITAȚIE

*Frumoaso, -n pauza de masă,
Te-aștept la mine, la moșie,
C-un gând ales și-un vin de casă
Și-un dor nebun de ce-o să fie...*

*Promit că n-am să-ntreb de mine,
Nici de profesori, nici de mate
Și n-am să-ți cer ce n-ai la tine,
Dar am să-ți dau, în schimb, de toate.*

*Un har de foc mă viscolește
Și-mi bate-n tâmpile ca o toacă,
Eu știu că-n tot ce ne unește
E-un fum dintr-o cafea săracă...*

*Dar, de-ai să vii, promit că zarea
Va fi din nou aici, la mine,
Și-ți va aduce depărtarea,
Din infinit, în gând, la tine.*

*Te va-nflori cu buze calde
C-un val de stele te va ninge,
Și cu o ploaie de smaralde
De jarul iernii te va stinge.*

*Voi fi și eu, umil, pe-scară,
C-o floare prinsă la centură,
C-un ochi lăsat de pază-afară,
Cu altul orb de uitătură.*

*Am să te chem cu plânsul sevei
Ca pe-o fecioară răstignită
Pe crucea farmecului Evei
De-aceeași clipă infinită...*

*Și-am să te simt ca pe-o monadă
Dintr-o eternă simfonie...
Voi un orb ce-ar vrea să vadă
În ochi tăi o bucurie*

*Am să-ndrăznesc să-ți mângâi mersul
C-un stol de păsări călătoare
Și-am să-ți invit tot Universul
La clipa ta de sărbătoare...*

*Și-ți mai promit c-am să te murmur
Pe-un fir de iarbă răpitoare...
Și-n zori de zi am să mă bucur
C-am prins pe cerul tău o floare...*

PRIVIRE

*Ochii caută alți ochi ca să vadă,
Focul caută alt foc ca să ardă,
Trupul caută alt trup ca să simtă
Chipul caută alt chip ca să mintă,
Visul caută alt vis să-l viseze,
Omul caută alt om să-l urmeze...*

ÎNDEMÎN

*Închisă-n propria-ți lumină,
Aleasă fată visătoare,
Ar trebui să ai răbdare
Să cadă ultima cortină
Și să-l orbești pe domnul soare
Cu chipul tău frumos, de floare
Ce-înfloare noaptea pe răcoare
Mirabila Regină...*

ÎNLOCUIRE

*Ce este un buchet de flori
Pentru o fată din nori?
Este un pronume
Pentru că ține locul unui nume.
Este un impostor
Pentru că ține locul unui muritor.
Este un garant
Pentru că păstrează locul unui berbant.
Este un prezent
Pentru că ține locul unui absent.*

LES FLEURES

*Les fleures sont depuis toujours des fleures,
En charriant l'amour comme un chagrin d'automne
Qui cherche en nuage un rêve perdu de l'homme
Et, dans le monde, l'amour qui nous demeure*

LUME

*O lume fără pic de soare
E-o lume fără umbră.
O lume fără strop de zare
E-o lume sumbră.*

*O lume fără-un dram bucurie
E-o lume taciturnă.
O lume fără sacră poezie
E-o lume fără urmă.*

*O lume care nu-și mai scrie
E-o lume fără poartă.
O lume care nu se știe
E-o doar lume moartă.*

ÎN POIANA CU NARCISE

*În Poiana cu Narcise,
Toate florile sunt vise,
Toate gândurile-s flori,
Toate nopțile sunt zori
Și iubirile fiori;
Toate drumurile-s doruri,
Toate dorurile-s zboruri.
Toate gândurile-s stoluri
Și iubirile simboluri...*

NOAPTE BUNĂ!

*Pe iarba veștedă să stai
Cu capul pe o pernă de gorun,
Cu dealul ce-ți aduce un parfum,
Fior cules din "Flori de mucigai"*

*Să fii frumoasă ca o Zână Bună,
Ba chiar și Zână ai putea să fii,
Pe pajiștea cu dor și nostalgii...
Și-apoi s-adormi în mugurit de lună,
La brațul unui gând care să-ți spună,
Frumos și tandru: Noapte bună!*

O FRUNZĂ...

"A căzut o frunză-n calea ta"...
Apleacă-te, prințeso, și-o mângâie.
În toamna asta rece și târzie,
O ramură rămâne fără ea.

O frunză simplă, tristă, ruginită,
Dar mândră ca o mare frumusețe,
Cuprinsă de candoare și noblețe
Ce-a fost cândva, la vremea ei, iubită...

Apleacă-te, prințeso, și-o culege,
În ochii tăi, va străluci ca viața,
Ca roua ce sărută dimineața,
Ca timpul care vine, care trece.

Sărută frunza asta căzătoare,
În clipa când doar vântul o mai știe,
Și lasă-ți mâna tandru s-o mângâie
Frumoasă, inocentă trecătoare.

PRIVIRE

*Privirea,
Se pare,
Nu prea mai are,
Ades,
Vreun interes
De așteptare,
Nici de visare...
Căci orbul orb
E cel ce n-are
Putere și răbdare,
Să vadă-n zare
Nu doar ce-apare
Sau ce dispare,
Ci și un soare,
În așteptare,
Ce-n zori răsare,
Sau nu răsare...*

REAL

*O inimă de nor,
Un mugur de zbor,
O zare cenușie,
O viță de vie,
Un colț de chindie,
Un dram de trăire,
Un strop de iubire,
Un farmec deplin,
O cană cu vin...*

REFLECȚIE PENTRU UN BEBELUȘ

*Și, dacă-n ziua care vine,
Vei fi la fel cum ești acum;
Tăcut, pe-o margine de drum,
Același bebe vei rămâne...*

*...Dar altfel mâine-ți va fi mersul...
Vei înfrunța nămeții lumii,
Vei fi pe piscu-Înțelepciunii,
Un Om Profund, ca Universul...*

*Și, pentru Arca Fericirii,
Va trebui să lupți ca leul,
Un alpinist ce-nfruntă Eul
Și suie Muntele Iubirii...*

*Tăcut, la țârmurul fără gloriei,
În toiul viselor mișcate,
Vei reflecta, profund, la toate,
La Timp, la Gânduri iluzorii...*

SPERANȚĂ

*Și când gheața se topește, crește apa-n toiul nopții,
Se revarsă peste margini și pe plaje se adună,
Strânge alge-n colțul casei și aprinde-un foc pe lună,
Dar eu sper să fiu cu tine cât ne-o fi lumina sorții...*

*N-am să caut nicio barcă, vom pluti prin nopți cu gândul
Ca o lume fără grijă, ca o barcă fără pânze,
Ca luminile iubirii stinse-n zâmbetul pe buze,
Vom ajunge în luceferi, vom urca la cer Pământul...*

SPLENDOARE

*Splendoarea Vieții fermecată-n mare,
La țărniș, mai toarce-un fir de nostalgie,
Atâția oameni vor ca să-și mângâie
Iubirea lor din splendida Uitare...*

*S-asculte-un vers, să simtă-o adiere,
Să regăsească magica chemare,
Adusă pe un val din depărtate...
O vorbă, un sărut, o mângâiere.*

*Prietenia-înnobilează viața,
Iar viața crește-n noi prietenie,
Ca iarba mângâiată de câmpie,
Când soarele sărută dimineața...*

CHEMARE DE SUFLET

*Sufletul la gând se încarcă,
Inima caută în inimă dorul,
Viața caută-n viață izvorul,
Timpul pe toate le-încearcă...*

*Ne cheamă o lume de-acasă,
Din dorul de dorul de ducă,
Și soarta de mână ne-apucă,
Prin cântec, c-o vorbă frumoasă...*

ȘI CINE ȘTIE UNDE...

*Și cine știe unde ne-o fi gândul,
Când buzele sărută amintirea,
Când ochii își mai caută privirea
Pe unde-acum mai trece numai vântul!*

*Și cine știe unde ne-o fi dorul
De tot ce-a fost, de tot ce-o să mai fie
Când muntele se varsă în câmpie
Și urcă-n piscuri râul și izvorul!*

*Și cine știe unde ne-o fi viața
Trăită într-o lume fără zare,
Cu teama devenită ușurare,
Când noaptea generează dimineața?*

UN COLȚ DE PÂINE

*Să tai un spic de grâu e, poate, o cruzime,
Să strângi un snop e-o treabă serioasă.
Făcută de o mână migăloasă,
Dar, dintr-un snop, se naște-un colț de pâine...*

UN MARE SEMN, UN MINIDOMN...

*Să ai în cap un teanc de ecuații
Ce-ți fac din gând un univers de semne...
Sau doar un semn ce poate să te-îndemne
Să-l vezi pe Boc¹ cioplinind la explicații...*

*Să ai un cap umplut cu nori și vid,
Ce fac din om un trepăduș de scară
Ce-și duce viața-n lumea lui de ceară...
Un genial din bețe de chibrit...*

*Să fii mărunt, dar arțăgos din fire
Și să te crezi a fi Ștefan cel Mare,
O minte genial reformatoare,
Un Einstein candidat la pârguire...*

*Să fii cel mai puternic de pe glie,
Rău ca o coasă care taie iarba,
Deștept ca un gândac care-și mănâncă barba,
Și-un prim-ministru scos din pălărie*

---

¹ Un prim-ministru român din vremuri dezastruoase...

UNDE SUNT CANDORILE DE IERI?!

*Unde-ar mai fi trăsurile de ieri,
Femeile cu rochiile de mirese,
Aromele din holde neculese
Și clipele durate-n nicăieri?!*

*Le-om mai privi vreodată ca atunci,
Când nu vedeam cu ochii larg deschiși
Decât parfumul crinilor uciși,
Ofrandă nevăzutelor porunci?!*

*Le-om mai dura în noi, le-om mai simți,
Le-om mai trimite flori de soc,
Ca să le-nvețe cântecul de foc
Și să conjuge verbul „a iubi”?!
—*

VREMEA FLORILOR DIN NOI

*E vremea florilor din noi,
A complicatelor iubiri,
A necuprinselor uimiri,
A luminoaselor trăiri,
În Toți, în Unul sau în Doi...*

DOR DE INIMA MEA

*Mă smulg din timp c-un gând venit de nicăieri,
Când sufletul mi-i dor și dorul mi-i prea plin,
Când ceru-i prins de nori și norii de senin,
Când liniștea-i doar vorbă și vorbele-s tăceri.*

*O iau încet la deal cu inima pe rug,
Când nopțile din vis se sting frumos în zori,
Când visul unei nopți se trece-aprins în flori
Când, singur, doar în mine, aș mai putea să fug.*

*O simt cum urcă zborul, sus, pe cerul meu,
Un puls în tâmpla vremii, albit și el demult...
Dar verbele iubirii mai pot să le ascult,
Cum o făceam cândva, la gânduri și la greu.*

*Aș duce-o-în zori pe deal, s-o las în ploi și-n vânt,
S-o certe un copac, s-o mângâie un spin,
Să zacă în noroi, s-o murmure-un suspin
S-o calce un picior, s-o scrie un cuvânt.*

*Dar nu știu dacă ploaia o va spăla de stei
Și nu știu dacă vântul o va seca de dor,
Și nu știu dacă timpul o va opri din zbor,
Și nu știu dacă lumea va fi pe placul ei.*

*De-aceea, n-am să pot să fac ce nu mi-a spus
Și nici acolo, sus, nu vreau s-o părăsesc,
Nu vremuri grele pentru inimă-mi doresc,
Ci doar s-o luminez când soarele-i apus,*

*S-o ud c-un strop de vis, s-o cresc, să o ador,
S-o văd cu ochi de om ce este încă viu,
Să pot s-aprind din ea o torță-ntr-un pustiu,
Sau doar pe cer o stea de care-mi este dor,*

*Am s-o cunosc mai bine, s-o caut, s-o iubesc...
În orice timp a fost și orice-ar fi făcut,
Contează ce va fi, nu ce va fi trecut...
Cam asta-i tot ce poate încă-mi mai doresc.*

CU OCHI DE SOARE

*Ce mică-i marea,
Ce mare-i zarea!
Ce mică-i plaja,
Ce mare-i vraja,
Ca înserarea!
Ce mică-i lumea,
În depărtare!
Și ce frumoasă
Și sănătoasă,
Cu ochi de soare,
E când răsare!*

DORINȚĂ

*N-am de gând s-o iau la vale, când de deal un dor m-apasă,
Valea curge ca o apă, dealul suie ca izvorul,
Dealul-n noapte mă înalță, valea-mi curge-n suflet dorul
De grădina înflorită, de iubita mea frumoasă...*

*Noaptea-i cu un clar de lună sau cu ploaie răvășită,
Drumu-i lung și n-am putere ca să zbor pe cerul lunii,
Mă târăsc ca o idee prin nisipu-nțelepciunii,
Ca o lacrimă fierbinte pe-o privire ostenită.*

*Dar aș vrea să vină ziua după noaptea furtunoasă,
După-o ploaie de luceferi care lunecă pe-o rază,
Și aprind un foc de inimi peste florile din vază,
Ca să văd, cu ochii de soare, cât ești, Doamne, de frumoasă!!*

FLOARE DE MAI

*La noi, în mai, reînflorește socul
Și gândul trece la costum de vară,
E mult parfum în liniștea de-afară
Și-n vatra casei tot mai arde focul.*

*În luna mai, se primenește poarta,
Se scriu cu flori poeme de iubiri,
Tristețile se trec în fericiri,
Iar clipa tot mai caută durată.*

*În miez de mai, grădinile-nfloresc
Și nopțile se pierd senin în zori,
Câmpiile se murmură prin flori
Și oamenii aleși se prețuiesc.*

*Se trece-n noi întregul Univers,
În luna mai, cuvintele sunt gând,
Ca seva ce se trage din pământ,
Ca dorul ce prin vers devine viers.*

*În Mai, e scris pe-un nor un dor de soare,
De oameni nevăzuți sau neuitați,
Străini, iubiți, necunoscuți sau frați,
Ce-aduc aproape-un gând din depărtare...*

*În miez de mai, un suflet încă scrie,
La templele candorii din simbol
Poeme de iubire și de dor
Pe-un fir de gând brodat cu măiestrie.*

*Există un cuvânt: nemărginire...
Uitarea este-o barcă pe-un ocean,
Un bob de grâu ce construiește-un lan,
Imensă carte scrisă cu iubire!*

*În luna mai, Melorys² înflorește,
Cuvânt cules de-un suflet delicat
Și aur din poeme adunat
De Omul ce prin vers se împlinește...*

14 mai 2010

---

² Melorys - un nume pe un blog.

GÂND ȘI VÂNT

*Nu-mi place să-mi duc gândul în ispită,
Și nici să-l scot din lumea lui de gând,
Să-l pun ca pe-o umbrelă pe-un cuvânt,
Sau să-l transform în haină ponosită.*

*Nu-mi place să-mi scot gândul la plimbare
Pe străzile uitate în tăceri
Și nici să-i află locul nicăieri,
Prin lumea condamnată la-nchistare.*

*Dar mă gândesc ades la gându-mi aruncat
În labirinturi și maidane reci,
În pașii șerpuitelor poteci,
Copil din flori în vânt abandonat...*

*Un gând sărac adus la strâmtorare...
Atâtea gânduri trec, atâtea doruri bat
La porțile din omul ferecat
În lumi nebune sau năucitoare...*

*Și nu mai pot să-mi umplu disperarea
De am sau nu mai am vreun dor de gând,
De gând nechibzuit sau doar de vânt
Ce trece prin memorii ca uitarea.*

*Dar n-am de-ales, nu-s gânduri la păstrare...
Când lumea s-a-înrobit de libertăți
Și vântul trece liber prin cetăți,
Nu poți gândi la gând cu detașare...*

*Nu-mi place să-mi iau gândul la purtare,
L-aș mai păstra pentru vreun dor uitat,
Când florile de colț s-au scuturat
Și soarele luminează a-întunecare.*

*Dar, ce să fac, tot gândul se gândește
Și trece-n viață ca un nor pe cer,
Ca visele care apar și pier
Ca vântul ce prin vânt se împlinește...*

*Cuvânt ce crește-n vorbe din tăceri
Și gând ce-nseamnă doar un strop de vânt
Un vânt ce trece singur, ca un gând,
Ce nu-și găsește locul nicăieri...
În lumea noastră plină de tăceri...*

15 mai 2010

MÂNGÂIE-NORI...

*Să vii la mine fată-aleasă,
Din ape să răsari sublim,
Să-ți prind pe deget un rubin,
Pe cerul stins, doar noi să fim:
Eu, un luceafăr din senin,
Iar tu o splendidă mireasă!*

CE ȚI-I ȘI CU LUMEA ASTA!...

*„Capul tău privit la lună”
Nu e doar o noapte bună,
Păsări care trec pe cer
Și maimuțe cu cercei...*

*Poate fi și-un strop de soare
Pe un cer lipit de mare,
Un bătrân cu limba scoasă
Sau un hoț furat de-acasă...*

COD RUTIER

*Semnalul tău atent mi-i oportun
Tocmai voiam sa o pornesc la drum
Aici, pe loc, precis, acum...
Drum virtual prin spațiul virtual,
Scos la produs confuz în timp real
Și pus la zid în obosita noastră țară
Ajunsă dintr-odată-o brambureala
Colosală,*

*Drum arondat la fum, fuioare de țigară,
Pe-o hartă rece și imaginară,
Cu sensuri lungi, cu semne de-oboseală,
De râu, de super-râu, de sponci, de aiureală,
De semne aruncate-n nimereală,
Pe-o hartă rutieră-n mahmureală
Infernală.*

*Noul cod al tău îmi e de-ajuns,
Cum am plecat, așa am și ajuns
Unde-am uitat că am plecat cândva,
Când mai puteam ajunge undeva,
Când mai conta pe lume cineva
În țara mea.*

MOTIV

*Motivul principal pentru a trăi este viața,
Motivul principal pentru a te trezi este dimineața,
Suportul vieții intense, adevărate, este iubirea,
Sensul iubirii este fericirea,
Rostul fericirii este mărginirea nemărginirii,
Sensul nemărginirii este infinitul iubirii
Și al neprețuirii...*

IUBIRE DE CĂȚEL

*Privește-mă, iubito, și-ai să-nțelegi că eu
Voi fi aici, acum, oricum, mereu,
C-o fundă-n păr și-n suflet cu o floare
Și ochii plini de dor și de candoare...*

*Sunt doar cățel, dar nu-s de vină eu
Așa a vrut El, bunul Dumnezeu,
S-aștept în hol să ieși frumos pe ușă,
Iubită, inocentă cățelușă...*

ÎȚI MULȚUMESC!

*Îți mulțumesc, din suflet, uneori,
Iar sufletul înseamnă un buchet de flori,
Un gând frumos, o dâră de parfum
Pe care o-întâlnești pe-o margine de drum*

*Sau n-o-întâlnești nicicând și nicăieri,
De nu-nțelegi cuvântul din tăceri,
De nu vezi ochii care nu se-ascund
Și-n inimă cu florile-ți pătrund...*

*Dar de-i găsești sub streășina de dor,
Când vorbele te dor mistuitor,
Când nu mai vrei de ei să te lipsești
Înseamnă că poți încă să-i iubești...*

PRIETEN

*Prietenul ce-ți spune adevărul
E mai presus de vreme și de timp,
Căci el nu-ți cere-un adevăr de schimb
Și nici să-l crezi c-a dezlegat misterul...*

*Prietenul pe vorbă se măsoară,
El nu alege fraze-întortocheate
Și nici cuvinte bine asortate
Ce liniștea în suflet ți-o strecoară...*

*Prietenul la bine se cunoaște
Ca orice om care-ți dorește-un bine
Și nu doar un impuls de-a fi cu tine,
Când vreun prilej prea fericit renaște.*

*Prietenul ce-ți spune adevărul
E doar un om care de tine-i pasă,
Un om ce niciodată nu te lasă,
Nu doar atunci când se-însenină cerul ...*

GÂNDUL MEU

*Nu vreau să fii tot timpul lângă mine.
Dar nici departe n-aș vrea să te știu,
Ci doar între "devreme" și "târziu"
Ca să te-aștept cu gândul despre tine...*

*Să-l pun pe masă ca pe-un dor de vis,
Să-l tai în bucățele cât o viață,
Să-l dormi în somnul tău de dimineață
Și să-l cuprinzi c-un dor în necuprins.*

*În fiecare zi, să ai un strop din el
Să-l iei cu tine unde-ai vrea să-l ai,
Să-ți faci din el un scaun în tramvai
Sau să îl plimbi în zgardă de cățel.*

*Să-ți ștergi sudoarea când ți-o fi prea rece,
Să-ți faci, din el, batistă cu parfum,
Să-ți ștergi pantofii obosiți de drum,
Să-l pui sub cap când somnul îți va trece.*

*Să te-ncălzești la el când ți-o fi frig
Să-l pui în dor când viața te-o durea
Să-l folosești când lumea va fi rea
Și să-mi răspunzi când eu am să te strig...*

POATE

*E foarte greu să spunem numai "Da"
Când viața însăși spune Nu și Nu,
Când am doar eu ce poți să ai și tu,
Un drept nedrept la lumea mea și-a ta.*

*E foarte greu să crezi că-n calea ta
Vei da deoparte tot ce-înseamnă Nu
Și vei răzbate-n viață numai tu
Spunând mereu doar Nu în loc de Da.*

*Nu poți trăi din plin pe săturate
Spunând doar Nu, spunând doar Da...
Când toate pe-un mosor s-or aduna,
Vei învăța să crezi că mai există: Poate.*

ROZA

*O roză-într-un pustiu, o inimă pe jar,
O carte cu-nțeleș,
Un țărm tăcut, vegheat de-un far,
Deșert ce-o să dispară
Când roza va-nflori
A doua oară,
Un câmp ce va renaște
Când iarba va-nverzi...*

SUFLET...

Suflet...

*Cuvânt ce trece ca un fel de vânt,
Uitat sau invocat mereu, mereu,
Un fel de bun la Bine și la Greu,
Cu care faci de toate pe pământ.*

Suflet...

*Ceva prea răbdător, prea chinuit,
Îi plângi pe umăr când ești necăjit,
Îl iei la goană când ești izgonit
Și confesor când ești nefericit.*

Suflet...

*Nu-i dai nimic, dar tot mereu îi ceri,
Și-alergi la el când nu mai ai puteri,
Când lumea ta se umple de dureri
Și nu-ți mai afli locul nicăieri.*

Suflet...

*Pământ și Cer, Tăcere și Cuvânt
Deșert și oază, fluviu și Izvor
"Acasă" pentru omul călător
Și clipă de întoarcere la Gând.*

Suflet...

*Adânc de viață, gând neostoit,
Îl iei în brațe când ești părăsit,
Îi ceri speranță când ești Asfințit,
Îi ceri lumină când ești Răsărit,
Îi ceri durată când ești fericit,*

Îi ceri iubire când te simți iubit...

Suflet...

Un diamant sau poate doar un dor

De ce va fi cu tine-n viitor,

Când vei fi iar un gând de călător

Mereu plecat, mereu dator...

FEMEIE ȘI FLOARE

*Unde-i o floare-i și o femeie,
Frumosul are chip de floare
Și-n orice floare-i o visare,
Unde-i visare e și idee.*

*Unde-i o lume e și o floare
O floare înseamnă dor de-o zare,
De un om drag din depărtare...
Unde-i o floare-i și-o alinare.*

*Unde-i plecare-i și-o supărare
Ce face vântul să se zbată
Și omul singur să răzbată...
Unde e floare e și iertare.*

*Unde-i plecare e și sosire
Cine pleacă și sosește,
Cine-ncearcă reușește...
Unde-i speranță e și-mplinire*

*Unde-i o floare e și uimire,
Unde-i uimire e și trăire,
Unde-i trăire-i și fericire,
Unde e viață e și iubire.*

VIDUL DIN DEȘERT

*O oază, sus, la orizont se-arată...
Evrika! Ar spune Arhimede,
Dar astăzi nimeni nu l-ar crede,
Când Grecia plutește în găleată...*

*De te scufunzi nu-i cine ce scofală,
Vei fi împins de apa ofensată,
Cu forța dislocată din găleată
De banul tău supus la dijmuală*

*Dar statul nostru-i generos din fire...
Din ce-ți rămâne îți mai ia un sfert
Să-și umple astfel vastul lui deșert
Cu bunul tău supus la dijmuire...*

*Iar oaza nu-i decât o plăsmuire,
N-ai cum să crezi că poate fi ce vezi,
Când tot ce vezi nu este-așa cum crezi,
Ci doar etern recurs la amăgire...*

*De-aceea-încerc să mă gândesc la bine...
Deșertul nu-i acolo, ci în noi,
În capetele pline cu noroi
Ce noroiesc așa cum le convine...*

DUNE

*Să fii acolo, singur, printre dune,
Să vezi și să cuprinzi nemărginirea,
Să-ți prinzi în patru vânturi amăgirea
Că soarele ce arde va apune...*

*Si fii acolo, singur, ca un Papă,
Să-ți iei din noapte-un patrafir de stele,
Să-ți umpli buzunarele cu ele
Ca să le dai pentru-un pahar cu apă.*

*Să fii acolo, singur, într-o noapte
Să te gândești la verdele ursitei,
La ochii din privirile iubitei,
La buzele ei dulci și parfumate...*

*Și să te muște-un șarpe din nisipuri,
De-un deget de la mâna ta cea dreaptă
Și-ai să-nțelegi ce reprezintă-o faptă
Din lumea veninoaselor nimicuri...*

*De ai sau nu acum și-aici ce-ți spune,
Și-ai da un cal pe-o oază-ntr-un pustiu,
Pentru acei ce nu mai știi că știi,
Deșert înseamnă totdeauna dune...
Și-un soare care uită când apune...*

RECUPERARE

*Am desenat pe nisipul de argint inima mea
Știu că din ea se vor aprinde stelele visului,
Că va clipi Andromeda,
Sau Steaua Polară,
Sau Crucea Sudului...
Și nu voi mai fi singur acolo,
În Nicăieri,
Ci cu surâsul tău
Care luminează inima mea
Și-mi dă puterea
Să trec prin deșertul nopții
Și să te regăsesc
În timpul pierdut
Și recuperat de Amurg,
Într-o oază de doruri
Uitate
La marginea Infinitului...*

LUCRURI VECHI

*Frumoase obiecte ce-ați apus
Pe-un colț de etajeră dărâmată,
Ce-a mai rămas din ce a fost odată...
Când vă avea în grijă Cel de Sus...*

*Dar toate trec, iar cărțile se-nchid...
În galbenul hârtiei ponosite,
Zac zilele uitării, ostenite
De-atâta mers, de-atâta răsfoit...*

*Trăiți modest și fără niciun glas,
Ca orice lucru vechi și obosit,
Pe care, unii, poate, l-au iubit...,
Dar etajera, totuși, v-a rămas.*

CE-A MAI RĂMAS

*Ce-a mai rămas din lăutar....
Cea mai rămas dintr-o vioară
O partitură muzicală
Și-un gust de ceară și de-amar....*

*...Din ceară-ți faci o lumânare,
Din carte-un foc să arzi cocenii,
Din craniu-un glob să ai vedenii,
Din note-un imn de suportare...*

PAZNICI DE CER

*Mi-e dor de struna ta, lăută, fată bună,
Să te aud cum picuri vraja lumii,
Lângă-un pahar din haru-înțelepciunii,
Când paznicii de cer adorm, visând la lună.*

*Ei dorm, iar luna caută pe ceruri
O stea apusă, un luceafăr rece,
Să-și prindă-n normă timpul care trece,
Să-și dogorească jalnicele geruri...*

*Nu vor un vin, nici strune de lăută,
Nici un țigan care să țină-isonul,
Vor doar o oră să-și omoare somnul,
Să bea în vis o zeamă de cucută...*

*Să fie ca Xocrate și Xantipa,
Savanți ce-și fac în somn cucuie
Și să viseze-n visul lor să suie
O stea care să le lungească clipa.*

RESPECTAȚI PETALELE!

*Ssst! Nu deranjați petalele!
Ele fac din lume o floare
Strălucitoare...*

*Ssst! Nu răscoliți petalele!
Ele scriu în oameni o carte
De șoapte...*

*Ssst! Nu obosiți petalele!
Ele aduc în oameni câmpia
Și hărnicia...*

*Ssst! Nu aruncați petalele
Ele aduc în oameni zarea
Și depărtarea...*

*Ssst! Nu călcați petalele
Elle cresc în oameni iertarea
Și cumpătarea...*

*Ssst! Nu umiliți petalele
Ele aduc în oameni mândria
Și bucuria...*

*Ssst! Nu asurziți petalele!
Ele așează în oameni tăcerea
Și mângâierea...-*

*Ssst! Nu alungați petalele!
Ele aduc în oameni iubirea
Și fericirea...*

*Ssst! Să nu striviți petalele!
Ele aduc în oameni culoarea
Și floarea...*

*Ssst! Nu omorâți petalele!
Ele aduc în oameni trăirea
Și iubirea...*

ÎNDEPĂRTARE

*Rafinament, culoare, așteptare...
Altă lume, alt confort, o altă zare,
Un alt tărâm, o altă depărtare,
Un alt suport, o altă cumpătare,
Depart de lumină și de soare,
Depart, prea depart de candoare.*

*Depart, prea depart de splendoare,
Aproape, prea aproape, de-înserare,
Un cer trecut demult de-înseninare
Un dor de-acum, de-aici, din lumea mare
Și-un suflet care caută-alinare
Pe străzile sărace și murdare,
În lumea noastră prinsă de uitare
Și-n omul bun cuprins de disperare.*

AȘA O FI IUBIREA!?

*Cu flori poți cuceri o Floare...
Cu multe flori sau doar cu una,
Căci floarea-i floare, totdeauna,
De poți s-o vezi când o privești...
De vrei s-o rupi sau s-o strivești,
Pe alta doar s-o ocrotești,
Pe multe să le folosești,
Sau, ca tot omul, s-o dorești,
Și doar pe una o iubești,
S-o prețuiești,
De reușești
S-o vezi cum e
Și unde e
Când o privești...*

FLORI ÎNTRE FLORI

*Florile sunt flori,
Pline de splendori,
Înfloresc în zori,
Și se-nchid sub nori,*

*Florile sunt vise
Scrise sau nescrise
Uneori, uitate,
Alteori visate*

*Florile sunt rouă
Într-o lume nouă,
Dar sunt trecătoare,
Ca tot ce-i sub soare...*

*Cele rupte se-ofilesc,
Cele-n mugur înfloresc,
Cele triste se gândesc,
Cele vesele iubesc...*

OCHII

*Ochii văd și nu se văd,
Când se văd, când nu se văd,
Ochii totdeauna văd
Și ce văd și ce nu văd...*

*Ochii care nu se-ascund
Sunt culeși și scoși din casă
Puși ca un trofeu pe-o masă
Când privirile-i pătrund ...*

*Și când nu se văd se uită,
Când se văd nu se mai uită,
Când se uită și se văd,
Văd ce văd și ce nu văd,
Ochi sunt doar acei ce văd...*

IMPORTANT

*Nu-i important să-nvingi mereu
Să lupți ades cu mori de vânt,
Cu tot ce-i viață pe pământ,
Ca să devii mereu erou...*

*Să cazi, să te ridici, să zbori,
Să spui mereu ori Nu ori Da,
Să faci război din viața ta,
S-alergi, să urci sau să cobori.*

*E important să poți vedea
Să râzi, să plângi, să dormi, să cânti,
Și gându-n gânduri să-l frământi
Ca să trăiești în viața ta.*

*E important să poți gândi,
Să-ți umpli viața cu minuni
Să ai în jur doar oameni buni
Si tu la fel de bun să fii.*

PARFUM NETRECĂTOR DE FLOARE

*Culoarea florii-ți face buzele petale
Și ochii tăi prin floare înfloresc,
Luminile, în taină, izbândesc
Și toate sunt ca gândurile tale.*

*Aș vrea să-ți cresc pe suflet încă-o floare,
Căci prima floare-n viața ta ești tu,
O floare între florile tabu
Pe care o privești din depărtare.*

*Să-ți murmur ochii plin de încântare,
Când florile-ți zâmbesc și buzele-înfloresc,
Când norii de pe cer se risipesc
Și soarele în inimă-ți răsare.*

*Să vii, ca un ecou din depărtare,
Un mesager al tău doar pentru tine,
Un mesager ce vine și rămâne
Ca un parfum netrecător de floare.*

UNEORI, ALTEORI

*Uneori, a trebuit să lăsăm timpul iubirii să treacă,
Să-și facă efectul, să crească în suflet copacul de viață
Și-n muguri de soare să stingă-n amurguri lumina de gheață...
Alteori, a trebuit să lăsăm cursul iubirii să meargă.*

*Uneori, a trebuit să ne-amintim ce n-am știut vreodată,
Când oamenii citeau și viața le-o cerea să-nvețe și să știe
Ce-nseamnă ei în lumea asta și cum ar trebui să fie...
Deseori, a trebuit să nu uităm ce-înseamnă niciodată.*

*Uneori, a trebuit să încropim minciuni ca adevăruri,
Pe vieți, pe innuri, pe case, pe cocioabe, temniți și palate,
Pe gândul bun, pe gândul rău, pe amintiri pierdute și uitate,
Să generăm mereu, din voci, tăceri și, din tenebre, ceruri.*

*Uneori, ne stingem în sloiuri de viață pe suflet durate
Prin cuburi de gheață-n paharul ce-l beau dimineața coralii
Și-n munți de zăpadă, să-i care, prin soarele mării, hamalii
Să umple planeta cu gerul din nordurile lumii-nghețate.*

*Dar nu putem lăsa timpul iubiri din oameni uitarea să-l fure
Să-l schimbe pe colbul din larguri nebune de mare,
Să-înghețe lumina, să-aprindă coralii, să spargă vapoare,
Să crească în lume doar teama cumplită de soare,
Să lase în inimi doar geruri, vulcani și uitare
Ce viața din oameni și vremuri nu poate de-acuma să-ndure...*

29 mai 2010

FRUMOASĂ PROVĂ!

*Frumoasă provă ce pe valuri
Se neclintește-n zbor pe mare,
Egretă ce din nori răsare
Ca o idee-n idealuri.*

*Sau poate iarăși o dilemă
C-o fată-n provă și c-o barcă
Ce marea c-un picior o-ncearcă
Prin dorul tandru de sirenă.*

*Aș vrea să fiu și eu cu tine,
Frumoasă și distinsă floare,
Să-ți pun oceanul la picioare
Să-ți faci din el un lucru-n sine.*

*Și Kant va fi de-acord cu mine...
Am să-l conving că-n orice carte
E doar un gând ce are parte
De-o zare care îl susține...*

*De-o viață, floare sau idee,
De-un zbor pe val, de o mireasă,
De-o lume simplă și frumoasă
Și de-o puternică Femeie.*

*Pe-ntinsul apei, în tăcere,
Vei trece ceru-n valul mării,
Vei prinde-n pânze vântul serii
Și-l vei preface-n mângâiere.*

*Vei țese un covor din valuri
Pe care-l calci cu barca vieții,
În zorii calzi ai dimineții,
Când visele ajung la maluri.*

*Te voi privi prin depărtare,
Cum curgi oceanu-n ochi, la tine,
Cum stâmpери valul care vine
Și-ajungi la ultima strigare.*

*Îți vei deschide altă zare,
Un alt luntraș te-o duce-n lume,
Eu sunt doar gândul care-ți spune
Că ești frumoasă ca o floare.*

FRUNZĂ VIE, FRUNZĂ MOARTĂ

*Mi-am făcut, doar, datoria
Altă frunză-mi va lua locul,
Și copacul și norocul...
Mi-a rămas doar nostalgia.*

*Par o pasăre ce zboară,
Dacă vântul va mai bate,
Dacă-n locul lor sunt toate...
Dar ce zboară și coboară.*

*Multe zboruri mă așteaptă,
Vântu-n alte zări m-o duce
Și-am s-ajung la o răscruce:
Frunză vie, frunză moartă...*

CE ARE INIMA MEA!?

*Ce se întâmplă cu inima mea?!
De ce are mereu un semn de întrebare?!
De ce e mereu lipsită de culoare?!
Ce să mă fac, Doamne Sfinte, cu ea?!*

*Iată cum arată ea acum la ecograf...
E redactată prost printre vertebre,
Nu văd exact ce-ar vrea să mă întrebe,
Îi trebuie un iubit, sau doar un fotograf?!*

AFARĂ-I, TOTUȘI, PRIMĂVARĂ

*Pădurea, lacul, visul, dorul
S-au strepezit de-atâta ceață
Dar vor ajunge-n dimineață,
Când ciocârlia-și cântă zborul.*

*Vom ști din nou c-avem lumină
Și flori, și pomi, și râu și case
Și gânduri simple și frumoase
De liniște, de zi senină.*

*Și chiar de viața ni-i amară,
Și-un nou impozit se impune
Și-avem doar rele-n loc de bune,
Afară-i, totuși, primăvară.*

DOI SORI

*Adesea, dintr-un pisc de lume,
Din norii ce ascund pământul
Și-ți prind în vorbe reci cuvântul,
Admiri un soare ce apune.*

*Ai vrea să-i pui o întrebare,
Când înspre noapte se afundă,
De ochii lumii să se-ascundă:
De ce îi zice lumea Soare?*

*De ce nu vrea ca să ne spună
De ce se duce, de ce vine,
De ce e rău, de ce e bine,
De ce nu poate să rămână?*

*De ce nu vrea ca să-l ajute,
Pe cel cu n-a-încheiat lucrarea
Și să amâne înserarea
Măcar cu două-trei minute?*

*De ce nu vine când sunt geruri,
De ce nu-i solidar cu omul,
De ce-l ascunde-n ramuri pomul
De ce nu stă la el, în ceruri?*

*Desigur, oamenii știu carte,
Dar ar mai vrea în plus să știe
De ce lumina-i cenușie
Când soarele-i în altă parte?*

*Și noaptea, când e poate-n vervă
Și merge-n baruri printre stele,
De ce nu-și ia una din ele
Să facă-un soare de rezervă?*

*Doi sori ar fi de-ajuns o vreme
S-ar rându-i pe cer cu schimbul
Și-ar rostui în oameni timpul
Să aibă vreme de poeme.*

30 mai 2010

MEREU PLEC, MEREU REVIN

*Mereu plec, mereu revin,
Mereu vin, tot timpul plec,
Viața-n trenuri mi-o petrec,
Între zâmbet și suspin.*

*Ochii ei mă văd când vin,
Ochii ei mă știu când plec
Mă așteaptă, mă petrec,
Mă ajută, mă susțin.*

*Dorul ei mă ține treaz,
Chipul ei e-n viața mea,
Ca un soare ca o stea,
Și din laș mă fac viteaz.*

*Și când singură-a rămas
Pe o margine de drum,
Simt tăcutul ei parfum
Ca pe-un gând ce-mi dă iar glas.*

*Viața mea înseamnă ea,
Și când plec, și când revin,
Și când râd, și când suspin,
Ea-i tot timpu-n viața mea.*

*Mereu plec, mereu mi-e dor,
Mâna ei o simt în gând
Ca pe-o frunză dusă-n vânt
De un gând mângâietor.*

*Mereu plec, mereu mă-ntorn
La grădina ei cu flori
Și la ochii-i visători
Ce mă leagă când dorm*

*Mereu plec, mereu sosesc,
Truda mea-i un drum etern,
Când în rai, când în infern,
Dar cât, Doamne, o iubesc!*

VEȘTMÂNT DE FLORI

*O floare când se-îmbracă-n floare
E-o floare oarecare între flori
Pe care-n viață noastră, uneori,
N-o mai zărim printre petale.*

*O fată când se-îmbracă-n floare,
E-o floare care generează flori,
Un soare care crește printre sori,
O zi-lumină-n calendare.*

*Dar florile-i sunt doar veștminte,
Vremelnice ca orice floare,
O frumusețe trecătoare
Ca vorba dulce din cuvinte.*

*O fată-înveștmântată-n floare,
În floarea-matcă-a miilor de flori,
E ca o rază-a soarelui din zori,
Ca ochiul din iubiri netrecătoare.*

*Un ochi ce vede lumea prin iubire
Și chipul ochilor aprinși de zori,
De fata-floare prinsă între flori
E-un cer ce generează fericire.*

*Și va veni cândva o vreme
Când florile-veștmânt s-or scutura...
Și va rămâne doar o floare: ea,
Precum cuvintele-n poeme.*

RĂTĂCIȚI

*Trăim pe sub stele,
Dar nu suntem ca ele.
Trăim în nopțe
Dar suntem lumină.
Trăim în învolburare,
Dar suntem seninătate.
Trăim în îndoială,
Dar suntem Certitudine.
Trăim în furtună,
Dar suntem Cer Senin.
Trăim în lumea mare,
Dar suntem mereu singuri.
Întunericul,
Lumina,
Norii,
Orașele,
Casele,
Drumurile
Și Universul
Fac din noi
Monștri,
Elefanți,
Slugi ale vântului stelar
Sau doar oameni de tot felul
Rătăciți în Nemărginire.*

DRUM ÎN NOAPTE

*Luna este în creștere peste orașul luminat de stelele sale,
Lumea este în descreștere înrobătă de lumi paradoxale,
Unii oameni vor inunda stelele cu apele lor întunecate,
Alții vor răpi zeii pentru ca stelele să fie răscumpărate.*

*Noi, ceilalți, oameni sau stele, vom fi totdeauna un fum
Pe căi neumbrate, pe inimi uitate, pe drumuri lipsite de drum,
Vom crește lumini peste umbre sinistre, lipite de soare,
Și soare de vară compus din siaje de lavă pe ierni milenare.*

*Vom fi o idee de lună ce face din noapte castele de gheață,
Din moartea luminii o dâră firavă de soare ce speră la viață,
Din viață o poartă de lume deschisă spre lumi neumbrate
Din lume o hartă cu drumuri de stele prin visuri visate.*

HAOS PE RUG

*Mișcările sunt domoale ca milioanele de ani,
Lumina trece prin filtrele culorilor repezi,
Șarpele fantastic se tolănește în stele,
Tenebrele curg, stelele țipă de haos,
Meteorii se prefac în luceferi,
Fiecare explozie ia forme ciudate,
Ca petele din soare,
Ca imaginile hipnagogice
Dintre vis și nevis
Iar inima bate în caverne ostenite
Ritmul cosmic.*

*Luminile și umbrele trec prin frunze de piatră,
Timpul se scapără în amnare fără iască
Și-n Focul din vatră.
Toată cremenea stinge vulcanii
Și aprinde pământul cenușii
Luminat de lăcuste rupestre
Și uitat de oamenii uituci
Care se nasc din ce în ce mai mult
Pe suflete de piatră secată de munți
Și arsă pe ruguri.*

ALPINISM

*Mi-i drag alpinismul ca inima mea,
Mă simt plin pe stânca golită de vreme,
Iar muntele iernii, pe steiuri se-așterne
Și urcă-n abrupturi ca doru-ntr-o stea.*

*Mai arde fisura pe fruntea-mi de soare,
Scărița-i puțină, iar priza departe,
De piscul iubirii un horn mă desparte
Și vine surplomba ca valul pe mare.*

*Îmi mângâie mâna, îmi cântă pitonul,
Iar pasărea stâncii se uită la mine,
Îmi spune în treacăt să-mi fie de bine
Și-mi face cu zborul să-mi țină isonul.*

*E cald și sudoare pe muntele rece,
Centura mă strânge, iar piatra mă doare,
Pe stânca abruptă, căldura-i răcoare
Și timpul suirii în suflet se trece.*

*Mă simt chiar acasă pe stânci surplombate,
Rămân în abrupturi pe vreme de noapte,
Aici, sunt mai sigur decât în palate,
În corzi, alpinistul cu muntele-i frate.*

*Iar muntele-ți cere curaj și iubire,
Și-ți pune în suflet un strop de visare,
Să-o ai ca rezervă când ești la strâmtoare,
Când afli, din piatră, ce-nseamnă suire.*

CONFLICT DE GÂND

*In miezul lumii, ard luceferi reci,
Mă tem de ei să nu-mi înghețe viața,
În prag de zori, apune dimineața
Și pașii dor pe unde tu mai treci.*

*În viața mea, trăiește viața ta,
În lumea ta, există-atâta lume,
Dar nimeni, niciodată, nu-ți va spune
Că viața ta ignoră viața mea.*

*Aș vrea, de-acum, să caut, în dureri,
Un vers sau un cuvânt de vindecare,
Un gând frumos ce-înseamnă alinare,
Sau doar un sol venit de nicăieri.*

*Pe cerul lumii-ți umblă pașii grei
Se-aud în noi ecouri lungi de dune,
Dar sper că timpul într-o zi-ți va spune
Să-ți cauți ochii tăi în ochii mei.*

PERFEȚIUNE

*Te arcuiești ca timpul sau ca dorul,
Privești la cer și simți în gând pământul
Așa cum și pământu-ți simte gândul
Pe vreme rea sau când l-ascunde norul.*

*Genunchii tăi devin acum călcâie,
Iar gamba ta de iarbă se lipește
Și părul tău în zbor se risipește
Ca apa care-n vârful de munte suie.*

*Privești la cer și-ți cauți meteorul,
Din sânii tăi răsar în ochi rachete,
Spre lumi de vis, mirabile planete,
Sau doar un ochi ce-ți mângâie piciorul.*

*Tot trupul tău e-o lume-n arcuire
Îngenuncheată ca un semn de carte
La fila-n care omul se împarte
La el, la timp, la viață, la iubire.*

*E ruga ta spre cerul ce nu vede
Nici sânii tăi, nici ochii tăi ca focul
Și nici pe cel ce are acum norocul
Să creadă-acum ce nici nu-i vine-a crede.*

*E felul tău de-a face-o rugăciune
La cerul ce se-ascunde după stele
La vremurile calde sau rebele,
Dar eu aici văd doar perfecțiune:
O fată, o splendoare, o minune.*

NICĂIERI

*Drumurile sunt cum sunt,
Cum sunt toate pe pământ,
Iar vulcanii stinși în noi
Sunt doar urme de noroi.*

*Dacă pleci, ești bun plecat,
Scos din viață și uitat.
De rămâi, ești doar un om,
Singur, ca-n livadă-un pom.*

*Primăvara înfrunzești,
Vara, poate, înflorești
Aștepți toamna să rodești,
Iarna grea să te-odihnești,
Timpul să îmbătrânești...*

*Dacă pleci, n-ai rădăcini
Ești ca iarba-n mărăcini,
Sau ca frunza dusă-n vânt,
Precum vorba fără gând,
Precum gândul fără gând...*

*Iar de-ai vrea vulcan să fii,
Sau deșert peste câmpii,
Să dai foc, să pui otravă,
N-ai să ai destulă lavă...*

*Tot ce-n viață poți să ai
Sunt doar flori de mucegai...
Sau poeme de dureri
Ce trăiesc în nicăieri...*

ROBUL PĂMÂNTULUI

*Pământ bun, pământ de flori,
De porumb, de maci, de grâu,
De pășune și de râu,
Cât de rău ești uneori!*

*Cât îl storci pe bietul om,
La arat, la semănat,
La săpat, la secerat,
Ca pe-o frunză dintr-un pom!*

*Îl muncești din zori în zori,
Te hrănești cu viața lui
Și nu-i pasă nimănui
Dacă-l cruți sau îl omori.*

*Faci din el un oropsit.
Îl transformi în fel și fel,
Sorbi tot sângele din el,
Îl usuci ca pe-un chibrit...*

*El, tot timpul, te-a iubit,
Te-a muncit, te-a prețuit,
A făcut din tine-un mit
Și din viața lui un zid,*

*Să te apere de ploi,
Să te-acopere când dormi,
Să te-ajute când te-ntorni,
Să te scoată din noroi.*

*A făcut din tine-un sfânt,
L-a rugat pe Dumnezeu,
Să te apere mereu
De tot răul din pământ.*

*Și tu ce-ai făcut din om,
Sluga ta de zi cu zi,
Înainte de-a-l muri?
L-ai făcut din om neom.*

*Îi rezervi chiar și-un mormânt,
Ca să-i iei și trupul lui,
Pe ogorul tău să-l pui,
Arză-te-ar dorul, pământ.*

17 iunie 2010

NU ȘTI

*Nu știi ce-i rău, ce e frumos!
Natura care generează flori
Sau omul care-ți dă fiori
Când se-încumetă, uneori,
Să fie brav și luminos,
Sau rău, vulgar și arțăgos...,*

*Natura care generează vânt,
Cutremur, uragan și ploi,
Zăpezi imense sau noroi
Sau spinul care crește-n noi
Precum vulcanul din pământ,
Precum veninul din cuvânt...*

SIMETRIE

*Curcubeul-pițigoi,
E frumos când e cu noi,
E urât când ne desparte
Și nicicum când e departe...*

*Când zici însă pițigoi,
Uiți de el, uiți și de noi
Și te lauzi cu ce-ai fost,
Pițigoiul fiind... un prost.*

*Fraier, tâmp, dar colorat,
Ce stă ca un stâlp pe gard
Și privește siderat
Curcubeul cel vărgat...*

*Oare, sunt și eu ca el!?
Se întreabă-un brotăcel,
Ce se vede promovat
Din băltoacă lângă sat.*

*Între baltă și noroi,
Sub un gard cu pițigoi
Și pe cer c-un curcubeu,
Tot mai bun e-un eleșteu.*

*Culorile par cum par,
Toate, într-un număr par,
Rogvaiv e brandul lor
Curcubeu pentru decor,*

*Pițigoi pentru broscoi
Și de toate pentru noi.*

*Dac-ar fi să mă ofer
Să fiu curcubeu pe cer,
Sau pe gard un pițigoi,
Sau în iarbă un broscoi,
Aș alege să fiu pom
Sau cățel în loc de om,
Ca să latru când vreau eu
La broscoi, la curcubeu,
La cer și la pițigoi
Și la tot ce latră-noi...*

FRUNZA-N FIRELE DE IARBĂ

*Cândva, am fost și eu așa ca voi,
Un verde crud, lucios și trudit,
În spațiul plin de frunze și de dor -
Un pom ce se fălea cu verdele din noi.*

*Ieșeam din muguri, pline de avânt,
Credeam că totul ne va fi pe plac
Iar cerul se va prinde de copac,
Ca iarba voastră verde de pământ.*

*Dar timpul a trecut ca orice timp,
Vedeam lumina zilei printre crengi,
Munceam ca robii lumii pentru regi,
N-aveam vreo altă opțiune-n schimb.*

*Făceam sinteze sevă-clorofilă, nod cu nod,
Munceam din zori și până în apus,
Cărând lumina soarelui de sus
În seva din pământul vostru, plin de rod.*

*Foșneam în nopți triste și obosite,
Dormeam pe crengi și ne spălam cu rouă,
Și-n zori de zi făceam o rundă nouă
Căci trunchiul n-avea timp de irosit.*

*Doar vântul mai vorbea din când în când cu noi
Și soarele cădea ca focul plin de stele,
Omizile mâncau doar frunzele rebele
Și praful se spăla din când în când cu ploi.*

*Foșneam încet când vream să ne-întâlnim,
Ne primeneam cu apele din cer,
Ne-împărtășeam la norii de pe el,
Când, uneori, doream să povestim.*

*Invidiam vreo pasăre în zbor,
Și norii ce urcau atât de sus,
Și ne spuneam cam tot ce-aveam de spus
De soarta-n zborul liber călător...*

*Dar viața trece iute ca un gând,
Iar toamna a venit cu vânt și ploi,
Copacul s-a lipsit atunci de noi
Și ne-a lăsat să trecem pe pământ.*

*S-a folosit aproape-un an de noi,
I-am prins un cerc frumos pe trupul lui,
Să-i prindă bine-n calea orișicui,
Când iarna va urma sezonului de ploi.*

*Ne-am rupt din ramuri. Pline de dureri,
Din pomul nostru-n haos am căzut,
Ne-am dus cu Domnul unde El a vrut,
Zburând mereu în vânt spre nicăieri.*

27 iunie 2010

ZORII DIN AMURGURI

*Suie în amurguri răsărit de soare
Și în zorii zilei cresc temut amurguri,
Ard, în steaua nopții, mii și mii de ruguri
Și apusul vremii geme-a-înseninare.*

*Suie în chindie seva din pământuri
Și pe dealul viei e din nou răcoare,
Toate-n viața asta-s clipe trecătoare
Și-n tăcerea lumii, vorbele-s doar gânduri.*

*Scrie-n cartea lumii necuvântul vremii
Și-n simbolul sorții speră disperarea,
Doare în lumină aspru-ntunecarea
Și-n căldura pietrei zace gerul iernii.*

*Bate-n poarta casei un lătrat de câine
Și prin suflet umblă, mitic, amintirea,
Trec în adevăruri clipa și-amăgirea
Și în arca sorții ziua cea de mâine.*

*Lumea se revarsă-n spațiul panoramic,
Inima mai bate într-un strop de rouă,
Soarta Atlantidei este-o zare nouă,
Lumea devenită un verset satanic.*

*Suie înspre ziuă miez adânc de noapte,
Înfloresc cireșii și adorm în glie,
Munții se scoboară-n dorul de câmpie
Și-n nesomnul lumii dorm cetăți uitate.*

*Ce ne facem, Doamne, cu atâta brumă?
Ochiul de fântână nu mai vede zborul,
Cerul din adâncuri nu mai cheamă norul
Și tot ard cireșii-n mugurit de lună.*

*Bate-un clopot seara pe-un zid de cetate,
Prin dilema nopții ne-împlinim zidirea,
Haosul din lume-și doarme rostuirea,
Zorii, prin amurguri, trec din nou în noapte.*

